

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regiunii
I. I. V. C. P. S. R.

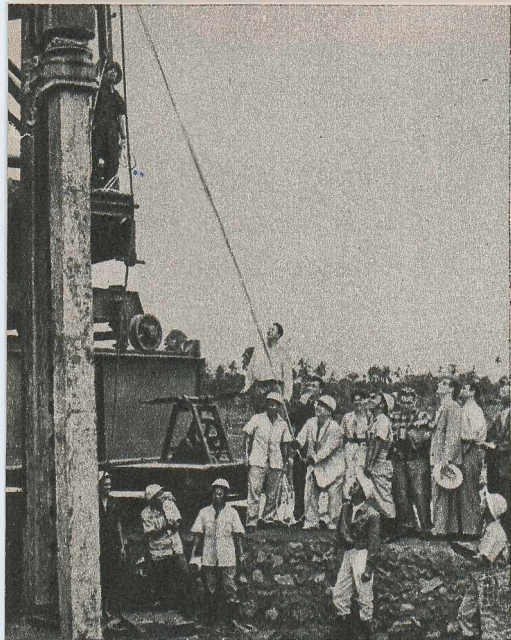
Nr. 9 (249)
Anul IX
5 martie 1960

MĂRTIȘOR...

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

SUB SEMNUL PRIETENIEI

SOVIETO-INDONEZIENE

La șantierul stadionului care se construiește la Djakarta cu ajutorul specialiștilor sovietici, N. S. Hrușciov fixează, ca simbol al ajutorului sovietic frățesc, cel de-al 100-lea pilon.

N. S. Hrușciov și președintele Sukarno, examinând macheta viitorului stadion sportiv din Djakarta.

Vizita președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, în Indonezia a luat sfârșit. Timp de aproape două săptămâni șeful guvernului sovietic a vizitat mai multe localități din Indonezia, fiind primit pretutindeni cu ospitalitate caldă și sentimente de prietenie. Intr-o atmosferă de cordialitate, prietenie și înțelegere, a avut schimburi de păreri cu președintele Sukarno în diferite probleme referitoare la relațiile dintre cele două țări, precum și în problemele internaționale în ansamblu. Totodată, N.S. Hrușciov și președintele Sukarno au semnat cel de-al doilea acord general de colaborare economică și tehnică între U.R.S.S. și Indonezia, un acord de colaborare culturală între cele două țări, precum și o declarație comună sovieto-indoneziană.

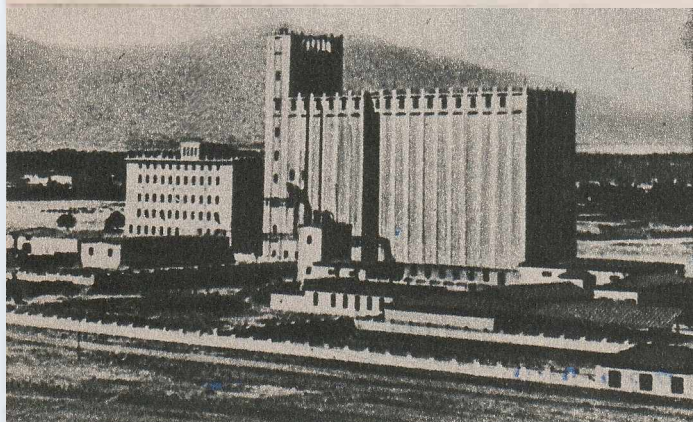
Înainte de a părăsi Indonezia, N.S. Hrușciov și-a exprimat satisfacția profundă față de rezultatele tratativelor și ale vizitei sale, subliniind de asemeni că apreciază documentele semnate ca o contribuție importantă la cauza comună a luptei tuturor popoarelor pentru lichidarea „războiului rece” și slăbirea încordării internaționale.

...și SOVIETO-AFGANE

„Poporul afgan va demonstra încă o dată sentimentele sale sincere față de popoarele U. R. S. S. când se va întâlni cu primul ministru al Uniunii Sovietice, N. S. Hrușciov” — scria ziarul afgan „Islah”, cu puțin înainte ca șeful guvernului sovietic să pășească pe pământul Afganistanului.

Relațiile de prietenie sovieto-afgane s-au dezvoltat pe temeiurile vecinătății și colaborării dintre cele două țări. Ajutorul sovietic se bucură în Afganistan de o înaltă apreciere — fiind considerat drept un aport deosebit la dezvoltarea economică a acestei țări.

Salutând vizita înaltului oaspete sovietic, poporul afgan exprimă totodată năzuința sa spre continua întărire a relațiilor de prietenie sovieto-afgane.

Roadă concrete ale ajutorului sovietic acordat Afganistanului: silozul și fabrica de pline construite la Kabul, în baza ajutorului sovietic.

George DAN

AȘA STRIGAM CU ȚARA!

Trecuseră viteze oștiri din Răsărit,
Cînd de la Marea Neagră, aici am poposit,
Pe străzi, în Capitală... Cu umbrel de matroz.
Mă văd printre ruine, cenușă și moloz...
Arar, trec haite-haite, prizonieri prusaci
Cu izuri de jivine, desculți, bărboși, posaci.
Cadență, „pas-de-gîscă”, și pliscurile-n vînt —
Și le-au pierdut... Rușinea îi trage la pămînt.
Mulțimea-i urmărește cu ochi înguști și răi;
Aud scrișnind alături un muncitor: „Călăi!”
Lozınca-acelei clipe săpată-i în memorie:
„Totul pentru front! Totul pentru victorie!”

E Martie în inimi și Martie pe stradă.
Se crapă ghiocerii și-n mustul de zăpadă
Dă colțul ierbii-afară... Strălucitorul soare
Ne dăruie belșugui-de roșii măștișoare...
M-amestec cu norodul din străzi, din bulevard —
De-aceiași grea mînie simt pumnii cum tmi ard.
Deodată ca un fulger a filfîit un steag,
Și-a detunat în piață un glas, și-apoi, șirag
Ne-ncolonăm — talazuri de-albastre salopete,
De proletare șepci, căciuli, chiar și berete.
Mă-ntreabă un tovarăș: „Din care sindicat?”
„Din sindicatul mării” — răspund contrariat.
Și-apoi lozinci din față ne vin — detunături —
Și gură după gură repetă — mii de guri:
„Jos! Jos Rădescu, jos slugile trădării!
Guvernul democratic să iee cirna țării!”
„Și alte noi lozinci scandăm, rînd după rînd.
De ies pe la balcoane burjuii, ochi holbînd.
Pădure pe picioare — aproape-un milion —
Tunăm din aspre glasuri la domni pe sub balcon:
„Plugari, intrați cu plugul, brăzdați orice moșie!”
Așa strigam — o undă în marea de mînie,
Care spăla de lacrimi și sînge-o Romînie;
Așa strigam cu țara de-a lungul și de-a latul.
De dirăliau bancherii și tremura Palatul;
Așa strigam lozinci
În Martie, '45!

Ne-a-nsuflețit Partidul, ce drumul ne-a deschis
Spre fapta ce-mplînește al fericirii vis,
Și-n pas cu Comunismul, sub falduri de victorie,
Scriam pe caldarîmuri o filă din istorie!

Un nou film românesc:

„TELEGRAME”

La o lună după ultima sa premieră, „Secretul cinematografic „București” ne prezintă noua sa realizare, filmul „Telegrame”. Cel doi regizori ai filmului — Gh. Nagy și Aurel Miheș, cunoscuți publicului din anterioarele lor ecranizări după Caragiale: „Două lozuri” și „D-ale carnavalului” — ne oferă, de data aceasta, o puternică satiră cinematografică la adresa moravurilor politice de odioasă. Pornind de la cunoscuta schiță a lui Caragiale, „Telegrame”, Mircea Ștefănescu aduce în scenariul său întreaga faună a notabilităților unui tîrg de provincie; conflictele politice ale acestora au însă implicații pînă în rîndurile celor mai sus-puse persoane oficiale dar se termină cu simbolicul „pupat toți piața Endependenței”, atunci cînd fiecare își capătă ciolanul de ros. Vom revêdea în „Telegrame” o sumă de apreciați actori ai teatrului și filmului românesc, în frunte cu Gr. Vasiliu-Birlic, Jules Cazaban, Costache Antoniu, Carmen Stănescu, Niki Atanasiu și alții.

Frumoasa Atenaisa Perjoiu (Carmen Stănescu) într-o conversație... primejditoasă cu viitorul ei unchi (Remus Comăneanu).

Costăchel Guduru (Gr. Vasiliu-Birlic) întinându-și unul din fulminantele sale discursuri politice.

A C U M 15 A N I

1

Începutul lunii martie a anului 1945. Țara fierbea. Sute și sute de mii de oameni, în frunte cu muncitorimea, ieșeau în stradă pentru a cere să se pună capăt domniei reacțiunii, pentru a cere instaurarea unui guvern democrat, care să satisfacă revendicările poporului. Poporul lupta pentru un guvern care să nu mai saboteze armistițiul, care să susțină sincer eforturile ultimei perioade a războiului antihitlerist, care să dea țăranilor pământul la care rîvneau de veacuri, care să tragă la răspundere pe cei vinovați de dezastrul țării și să curețe aparatul de stat de fasciști, un guvern care să asigure maselor drepturi și libertăți democratice și care să creeze condițiile menite — împotriva

sabotajului reacțiunii — să ducă la refacerea economiei naționale distruse de război și de jaful hitlerist.

În acele zile, ogoarele roiau de lume, clocoteau. Dar nu era începutul aratului. Plugurile care desfăceau brazde largi, brazde fierbinți, simbolizau alungarea moșierilor: conduși de clasa muncitoare în frunte cu Partidul Comunist, țăranii își făceau dreptate. Din preajma cetății banilor, a „orașului cu o mie de boieri“, pînă spre Călmățui, în sus pînă la Botoșani și în jos către Bărăgan, moșiile boierești se fărîmău. Mitrea Cocor se ridicase, urias, neînduplecat. Prefecții reacționari se vedeau nevoiți s-o șteargă mai repede prin poarta din dos a prefecturilor.

alungați de oamenii muncii care ieșiseră în stradă. Degeaba trăsesse Rădescu în cei care manifestaseră pașnic împotriva fascismului, în Piața Palatului, încercînd să-i intimideze.

Cerințele poporului nu puteau fi înăbușite cu gloanțe. Și la 6 Martie 1945, răspunzînd dorinței fierbinți a maselor, se formă guvernul Petru Groza. Prin lupta poporului, în frunte cu muncitorii, conduși de Partidul Comunist, se dăduse o grea lovitură reacțiunii și se pregătise terenul pentru vasta desfășurare a muncii de refacere a țării și de construcție neostenită, pusă în slujba maselor populare.

1 Aspect de la marea manifestație din ziua de 6 Martie 1945, cînd 800.000 de cetățeni ai Capitalei au salutat formarea guvernului Petru Groza.

2 Cîteva titluri din ziarele apărute în zilele dinaintea lui 6 Martie 1945 și a doua zi după instaurarea noului guvern.

Prieteni noștri- artistii

Fotoreportaj de Magdalena BARAS, Radu RUPEA (text) și Elena GHERA (fotografii)

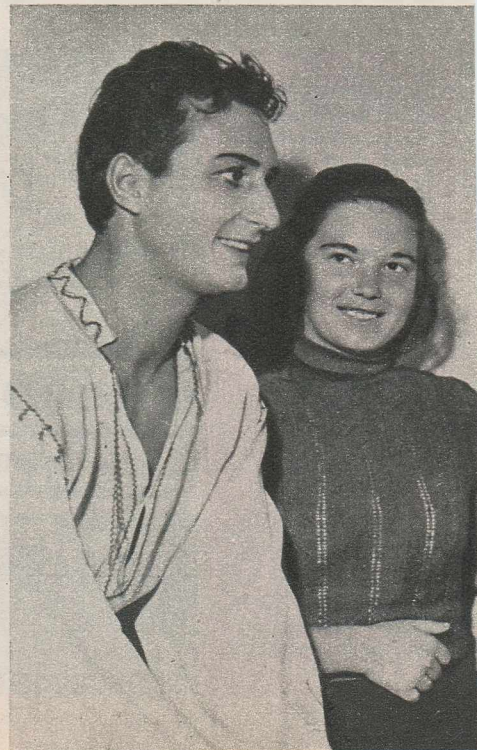
Oamenii de cultură află, zi de zi, în masele largi, publicul cel mai receptiv, motivul de inspirație, sfătuitoarea pe drumul spinos al creației.

Nu mai puțin în puținul timp scurs de la începutul anului, cititorii au întâlnit de 46 de ori scriitori, fie pentru a asculta și discuta opere originale, fie cu prilejul diferitelor sărbători și aniversări. S-au numărat, printre ei, academicienii Cezar Petrescu, Zaharia Stancu și Tudor Vianu, scriitorii Aurel Baranga, Eusebiu Camilar, Eugen Frunză etc. Alții au pornit spre satele regiunii București, devenind pentru o lună activiști culturali și lărgindu-și, în același timp, orizontul creației. Se adaugă la aceasta călătoriile de documentare ale plasticienilor în Delta Dunării, la Hunedoara sau în alte colțuri de țară. Peste 60 de compozitori se ocupă de îndrumarea muzicală a brigăzilor artistice de agitație sau de alfabetizarea muzicală a corurilor de amatori. Filarmonica de stat „George Enescu” și-a deschis stagiunea, sub bagheta maestrului George Georgescu, la clubul uzinelor „Semănătoarea” și continuă să fie prezentă în mijlocul muncitorilor. În cadrul Universității populare, muzicienii îndrumă primii pași în ținuturile „țării muzicii”, necuprinse și minunate. Într-o singură lună — februarie — Teatrul Național bucureștean a dat nouă spectacole în diverse întreprinderi și instituții. Actorii au devenit regizori pentru actorii-muncitori; artista emerită Victoria Mierlescu de la Teatrul Tineretului, Vasilica Tastaman și Octavian Cotescu de la Teatrul Municipal, Arcadie Donos de la Teatrul „C. Nottara”, Damian Crișmaru de la Teatrul Național, Traian Dănceanu de la Teatrul Muncitoresc C.F.R.-Giulești sînt numai câțiva dintre cei care, pe tot întînsul țării, muncesc printre artiștii-amatori, făcînd din posibilitatea unui talent o realitate.

Mai sînt lucruri de făcut. Mai sînt pictori care preferă natura moartă realităților vii, mai sînt actori și teatre care nu se preocupă suficient de crearea unei legături vii și permanente cu oamenii muncii. Sînt însă tot mai puțini.

① Sirelele anunțau sfîrșitul schimbului, dar muncitorii, în loc să se îndrepte ca de obicei spre casă, au pornit în grupuri mari către hale uzinelor „1 Mai” din Ploești. Sub bolțile înalte ale halei care a găzduit mitinguri și adunări, avea să răsune de data aceasta cîntecul înaripat al lui Ion Voicu. Artistul emerit a venit în mijlocul muncitorilor cu nedespărțita lui tovarășă: vioara. Și cînd liniștea a pus stăpînire pe întreaga sală, a început să se înalțe melodia generoasă a „Baladei” lui Ciprian Porumbescu.

② În sala elegantă a clubului uzinelor „Republica”, poetul Demostene Botez a găsit un public iubitor de poezie. Cuvintele sale calde, ce au evocat figura lui Mihail Eminescu, au răsunit în inima fiecărui muncitor. Dornic să-și cunoască ascultătorii acolo unde supun metalul incandescent, poetul a vizitat îndelung

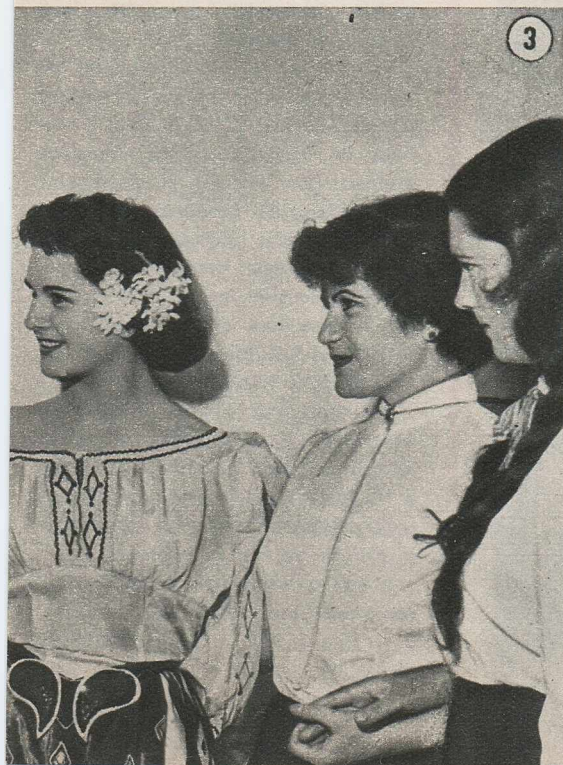

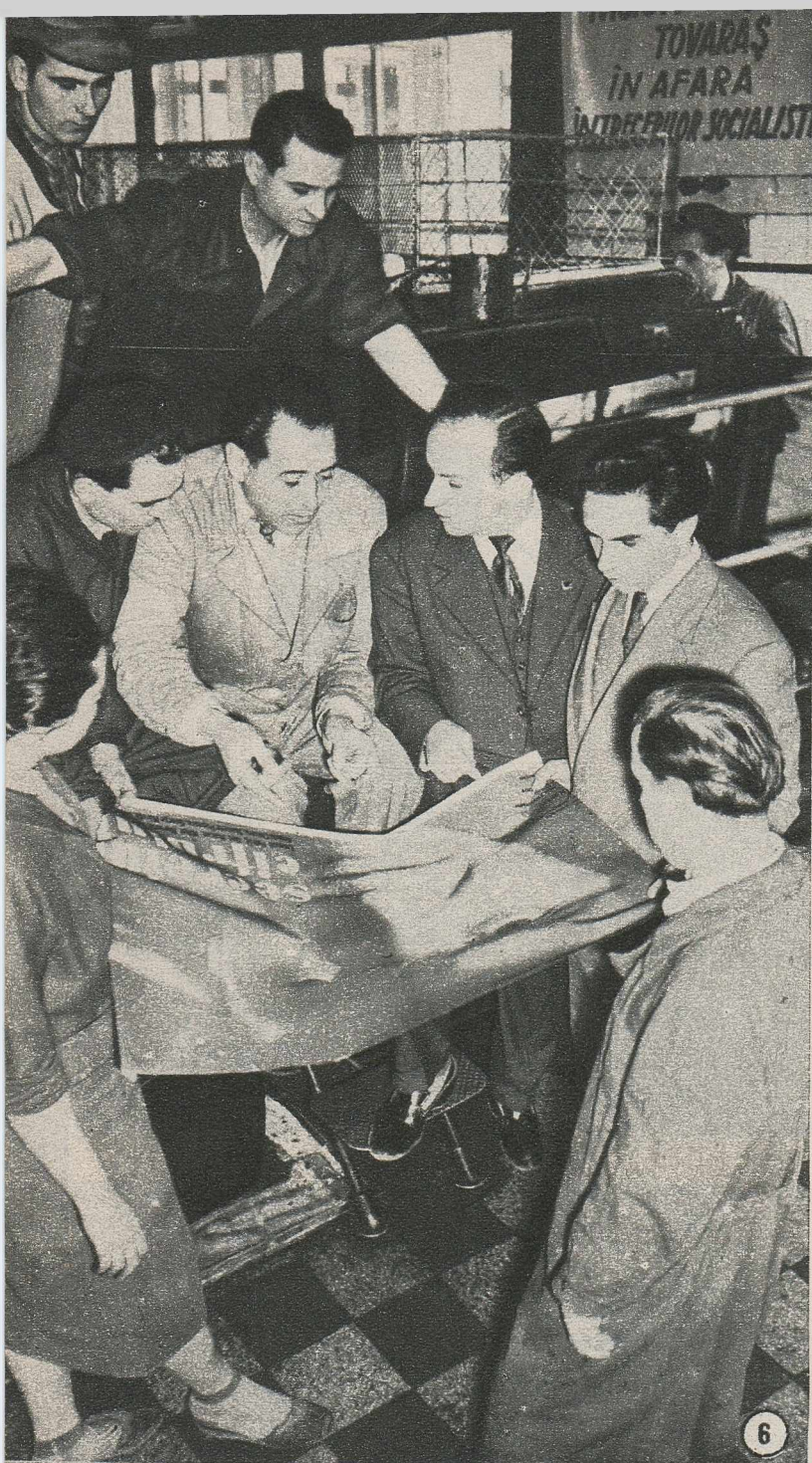
laminorul. Convorbirea cu muncitorii Ion Spahiu și Vasile Arion i-a dezvăluit câteva din tainele muncii lor.

③ Mai sînt cîteva minute pînă cînd balerini Ion Alexe și Emanuela Cazacu vor trebui să intre din nou în scenă. Vor dansa și astă-seară, însă nu pe scena obișnuită a Teatrului de Operă și Balet, ci pe cea a clubului combinatului agro-alimentar „30 Decembrie” din Copăceni. Muncitoarele Geta Decu, Georgeta Jilăveanu și Rodica Hristea, de la secția de conserve, cer cîteva lămuriri în legătură cu noul joc pe care-l pregătește echipa lor de dansuri.

④ În atelierul sculptorului Oscar Han s-a înfiripat, către seară, o discuție despre literatură. Atît subiectul convorbirii, cît și întîlnirea cu interlocutorul său i-au fost prilejuate sculptorului de ultimele sale lucrări: statuia lui Eminescu și portretul zugravului Stavru Gheorghiu. Figura expresivă a muncitorului, pe care se mai pot citi urmele suferințelor trecute, l-a interesat pe artist. În orele cînd poza, muncitorul și-a povestit viața, simplu, pe îndelete, și prietenia s-a înfiripat. Adeseori, după orele de muncă, zugravul Stavru Gheorghiu a poposit în atelierul spațios. Modelul a devenit prietenul creatorului. Sculptorul a aflat, în persoana muncitorului, pe unul dintre primii critici, un critic condus de bunul simț al omului care iubește arta.

⑤ La „Grivița Roșie”, brigada artistică de agitație tinde să devină un comentator prompt al tuturor întîmplărilor din ateliere. Corespondenții voluntari trimit știri brigăzii și membrii ei se apucă de lucru: întîi scriu textele, apoi vin repetițiile și, în sfîrșit, încep spectacolele. Viitorul program va fi intitulat: „Ediție specială”. Strungarul Ilie Bujin, ajustorul Marin Dumitrașcu, dactilografa Eliza Ivanovici, ca de altfel toți ceilalți membri ai brigăzii, au găsit în persoana compozitorului Elly Roman un colaborator care aduce, pe lîngă seriozitatea pregătirii, un entuziasm tîneresc în alcătuirea programului. Săptămînal, strînși în jurul pianului, artiștii învață melodiile compozitorului, care vor intra în spectacol — unele mai vechi cum e „Trenuleț, tren fără fum”, altele noi, scrise special pentru ei: „Balada Griviței” și „Ediție specială”. Atunci cînd ziarul de uzină a publicat o știre despre activitatea lor, membrii brigăzii abia au așteptat sosirea compozitorului.

6

pe care-l va obține, poate, spectacolul pregătit împreună.

⑥ Realizatorii filmului „Secretul cifrului” doreau să-i cunoască pe cei ce au tipărit afișul filmului — răspândit acum prin toată țara. Tipografi i-ar fi dorit pe cinești în mijlocul lor. Într-una din zilele trecute, maistrul retușor Geo Constantinescu, mașinistul Nicolae Zaharia și puitoarea Elena Neagu au avut o discuție plăcută; veniseră la ofsetul Întreprinderii poligrafice nr. 2 regizorul Lucian Bratu și operatorul Constantin Ciubotaru. Uneori, prietenii se înfiripă repede...

⑦ Actorii Teatrului Național „I. L. Caragiale” călătoresc deseori către satele regiunii București. De data aceasta, au pornit cei mai tineri. În autobuzul care-i duce către comuna Vărăști, o ultimă repetiție — desfășurată sub privirea critică a șoferului — a întrunit atenția actrițelor Ioana Bulea-Diaconescu, Draga Olteanu, Eliza Plopeanu și a actorului Constantin Stănescu.

⑧ Actrița Anca Verești de la Teatrul Municipal e o prietenă bună a muncitoarelor de la „Tricotajul Roșu”. S-au cunoscut cu un an în urmă. Întâi, au pregătit împreună spectacolele brigăzii artistice de agitație. Acum, repetițiile desfășurate sub îndrumarea actriței dau viață eroilor piesei lui Uspenski, „Întâlnire în câmp”. Tineretele Georgeta Corcodel și Alexandrina Oprea au pornit către casă împreună cu actrița. Discuția a început în jurul unei replici mai dificile și, pe nesimțite, s-a înjghebat pe stradă o mică... repetiție.

7

8

Sherlock Holmes și doctorul Vaxon „anchetind-o” pe Jana Gorea...

O SEARĂ ORIGINALĂ LA „NOTTARA”

În urma unor critici apărute în presă, direcția Teatrului „C. Nottara” a hotărât ca, pe lângă îmbunătățirea repertoriului, să organizeze întâlniri între actori și muncitori. Întâlniri de la om la om, cu discuții în foaier — în holul care avea să fie și ring de dans — precum și la bufet. Dar dacă discuțiile de la om la om sînt spontane, întâlnirea trebuia totuși organizată. Astfel, s-a propus o întrunire tovarășească ce ar fi conținut, după tipic, spectacol, dans, discuții. Spectacolul putea fi o piesă din repertoriul prea bine cunoscut sau — ceea ce e la fel de facil — o înșiruire de recitări. Inițiativa actorilor însă a condus la un program de estradă amuzant și original. Dorina Done și Viorica Verbițchi au cîntat despre „șușaniști”, Tudorel Popa a recitat în hexametri despre Plaut, Jana Gorea a „spus” cupletul muzical satiric „Pachetele”, cu multă vervă și simț al parodiei.

Spectacolul, spiritual prezentat de Val. Lefescu și Karin Rex, a conținut cîntece și recitări, iar în final o scenetă de brigadă satirică. Sherlock Holmes (Ion Lucian) și doctorul... Vaxon (Niculiță Teodoru) au criticat cu haz probleme interne ale teatrului: repertoriu, regie, secretariat literar.

Apoi discuțiile între actori și invitați — muncitori de la uzinele „23 August” și Republica” — au continuat amical, pînă tîrziu.

Am consemnat această inițiativă a Teatrului „C. Nottara” nu numai pentru calitatea textelor (I. Lucian și V. Puicea) și a interpretării, dar și pentru ideea de a satiriza lipsuri și a le discuta pe loc, cu publicul.

E aici o mărturie a posibilităților complexe ale actorilor și, mai ales, o inițiativă ce trebuie susținută, încurajată, extinsă.

C. B.

MAISTRUL ARE CUVINTUL!...

La Brăila, unul dintre meșterii uzinelor „Progresul” a devenit autorul unei inițiative prețioase, inițiativă care tinde să îmbunătățească autogospodărirea oricărei secții și, implicit, a uzinei.

La ora aceasta, acțiunea respectivă se află în desfășurare; câteva panouri mari amintesc permanent despre ea, iar rezultatele de până acum confirmă eficiența inițiativei. Acesta e faptul brut. Ce urmărește, de fapt, maestrul-șef Marin Zamfir, șeful secției „strunguri mari”, autorul inițiativei despre care e vorba? Mărirea productivității muncii și noi economii la costurile de producție, prin măsuri tehnico-organizatorice — probleme, de altfel, perfect clare pentru zecile de mii de muncitori, pentru tehnicienii și inginerii din fabrici și uzine. Ceea ce rămâne însă a fi prezentat — și acesta este scopul reportajului nostru — sînt doar câteva din metodele pe care le folosesc maestrul Marin Zamfir și tovarășii săi de muncă, pentru a dobîndi cît mai multe succese în producție...

★

Mai întîi de toate, ceva despre „Progresul”-Brăila. Mașinile și instalațiile care se nasc aici sînt extrem de variate.

Imaginați-vă deci activitatea unei secții — e vorba de secția „strunguri mari” — în care se produc sute de piese pentru agregate de tipurile cele mai diferite. O hală vastă și modern utilată, care în orice zi și la orice oră prezintă cel mai eteroclit decor de uzină: într-un sector, rulouri metalice pentru compresoarele necesare construcțiilor de șosele; alături, ancore pentru noile cargobotari; ceva mai la stînga, instalații pentru linii de ciment; mai încolo, piesele unor mastodonti de metal: excavatoare de 0,3 sau de 0,5 metri cubi; în fund, un afet circular, care nu-i suportul unui tun, ci al unui nou melanjor construit pentru „păstrarea la cald” a unei cantități de 600 tone fontă lichidă; instalații pentru industria chimică, pentru cea alimentară sau forestieră — pe scurt, nenumărate produse din oțel sau fontă.

Diversitatea aceasta de produse duce, desigur, la o întrebare firească: cine ține aici evidența exactă a nenumăratelor piese de tot felul? În această privință există o bună organizare, iar „busola” cea mai precisă — ca să zicem așa — trebuie s-o aibă conducătorul secției: maestrul-șef. Munca sa privește, în primul rînd, cunoașterea perfectă a întregii activități a atelierului său, chiar dacă într-o lună se nasc aici nenumărate și felurite agregate. El e cel care primește planul și documentele fiecărei piese; el repartizează lucrul pe maștri de tură și pe mașini; urmărește după grafic executarea și intervine

Reportaj de F. URSEANU
Fotografiile autorului

direct, cînd apar situații dificile; el ia măsuri acolo unde se produc întîrzieri; analizează zilnic situația față de bugetul secției sale și urmărește realizarea normelor și a economiilor. Într-un cuvînt, maestrul-șef este organizatorul principal al procesului de producție în secția sa — omul cu nenumărate probleme, căruia, după cum am băgat de seamă, nici cel mai îndrăzneț reporter nu-i poate răpi, în timpul orelor de lucru, mai mult de cinci sau zece minute...

★

Vasta hală a strungurilor este dominată de zumzetul mașinilor în plină activitate.

— Opt sute sau o mie de ture pe minut?

Pe strungarul care-și urmărește cu atenție mașina îl interesează însă altceva: metri-șpan.

Așa că răspunsul său ne informează exact:

— Merg cu 95 metri pe minut!

Asta înseamnă că... aleargă. Fiindcă de „mers”, a mers pînă în urmă cu vreo două-trei luni, cînd la strung „se păsea” numai cu 65-70 de metri-șpan pe minut. Diferența aceasta de 20-25 de metri — de altfel foarte importantă — a constituit o problemă care i-a frămîntat mult pe maestrul-șef, pe ceilalți meșteri din atelier, pe conducătorii uzinei, organizația de bază și, desigur, pe mulți muncitori... Era pe atunci vorba să se răspundă cu cinste documentelor de partid din iulie 1959, care recomandau ridicarea indicelui de utilizare a mașinilor.

— Soluția? Există! — a susținut într-o ședință de producție meșterul Zamfir. Ridicăm nivelul profesional al strungarilor — ne specializăm — și vom mări viteza de așchiere cu cel puțin zece la sută! Asta va aduce — a mai spus el —

o productivitate sporită cu încă o mie de ore lunar. Sînteți de acord? — a întreat, apoi, meșterul.

— Sîntem!

S-a trecut deci la fapte. La început, experimental: un curs special pentru 15 dintre cei mai buni strungari din secție. Printre organizatori e însuși directorul universității muncitorești de pe lângă uzină, inginerul Anghel Zeca. Cei cincisprezece strungari au devenit elogi la cursurile teoretice; apoi la cele practice, pe mașini diferite. Rezultatul: s-au specializat în așchiere rapidă (au ajuns la 92-95 metri-șpan, pe minut), folosind în bună măsură un cuțit de strung cu unghi negativ și cu plăcută „vidia”. Metoda nouă nu s-a oprit aici: a trecut de la „strunguri mari”, dincolo, la „strunguri mici”. A preluat-o tineretul din secția maestrului Bratosin...

— Ne-au luat-o înainte bobocii! — spune oricui și ne-a spus-o și nouă maestrul Zamfir.

— Și nu vă pare rău?

— Dimpotrivă! Asta confirmă justetea inițiativei... noastre. Tinerii au arătat că pot realiza economii serioase la „costurile de producție”. Și încă cum! — se bucură meșterul. 28.000 de lei, în circa trei luni...

★

Pe meșterul Zamfir îl mai frămîntă o problemă. O problemă poate destul de dificilă: în secția sa nu se folosea integral capacitatea strungurilor, potrivit indicilor de utilizare. Aceasta, pentru că darea și luarea în primire a fiecărui strung însemna o pierdere de 45 pînă la 60 de minute.

Ce era de făcut? Era o singură soluție: strungurile să fie luate în primire, de la un schimb la altul, din mers. Nu era o problemă ușoară. Mai ales că nu era vorba doar ca mașina să meargă încontinuu, ci ca piesa ce era prelucrată să nu fie scoasă decît după ce a fost

Maistrul Zamfir (dreapta) e gata oricînd să-l sprijine în muncă pe Ene, ucenicul lui de altădată — strungarul calificat de azi.

terminată. Aici era baul. Cum se lucrase pînă atunci? Piesa — de obicei un unicat — se executa total de același om, din care cauză era scoasă din mașină la sfîrșitul fiecărui schimb, următorul muncitor fixîndu-și în strung piesa sa. Operația aceasta „mîncă” la fiecare schimb de tură cele 45 pînă la 60 de minute de care vorbeam mai sus.

Așadar, soluția preluării mașinilor din mers se punea într-un singur fel: piesa să nu fie scoasă din strung, prelucrarea ei făcîndu-se din mers, adică în continuare, mai exact, în colectiv, schimb după schimb, pînă la terminarea ei completă.

Problema a fost discutată într-o ședință largită a organizației de bază, iar comuniștii l-au ajutat efectiv pe șeful secției „strunguri mari” să organizeze munca fără cele trei întreruperi care totalizau sute de ore pierdute. Acțiunea a fost apoi sprijinită și de ceilalți muncitori. Efectul: într-o lună, indicele de utilizare a mașinilor a crescut de la 60 la 85 la sută, iar azi, după două luni, inițiativa s-a extins în toată uzina.

Comunistul Marin Zamfir, maestrul care conduce una din importante secții ale uzinei metalurgice „Progresul”, mai are o pasiune: inovațiile. A realizat multe.

Și toate le-a îndreptat într-o singură direcție: pentru o mai bună și mai rațională folosire a mașinilor. Una singură — mi se pare cea mai recentă — schimbă profilul preocupărilor sale în materie de inovații. E vorba de o mașină care curăță „mecanic” ferestrele uzinei. Bănuți, desigur, cîte mii de metri pătrați de geamuri poate avea o uzină la ferestre și luminatoare!

Nu-i deci de mirare că, de curînd, l-am găsit pe maestrul-șef Zamfir alături de alți 14 meșteri ai uzinei, într-o nouă și activă brigadă de inovatori. O brigadă specială, care contribuie la mișcarea inovatorilor, făcînd să crească necontenit numărul celor 1.158 de inovații — omologate în ultimii nouă ani — care au adus uzinelor „Progresul” din Brăila economii în valoare de 14 milioane de lei.

Brigada de inovatori a secției, alcătuită din meșterii cei mai pricepuți, analizează o propunere mai veche: mecanizarea transportului de șpan din ateliere, direct la depozit.

Cian Kai-și

Ngo Dinh Diem

PACTUL CADAVRELOR

Agențiile de presă occidentale au transmis recent, printre știrile despre catastrofe naturale, recrudescențe de holeră și atacuri armate asupra băncilor, vestea organizării unui bloc militar nou în Asia de sud-est. Din el vor face parte Coreea de sud, Vietnamul de sud și Taiwanul, care nu poate fi plasat altfel decât tot în sud: în sudul Statelor Unite. Pactul noului bloc urmează a fi semnat de Ngo Dinh Diem, Cian Kai-și și Li Sîn Man, în momentul când li se va permite aceasta de către mai marii lor. Toți trei s-au grăbit deocamdată să anunțe că acesta va fi un bloc mic, încadrat de fapt în blocul mai mare al Pactului Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.), care la rândul lui face parte din așa-zisul bloc al statelor „libere și anticomuniste”. Cu alte cuvinte, în această construcție etajată, noul pact, a cărui subdenumire ar putea fi „pactul interfalit”, are poziția pivniței.

Știrile potrivit cărora la pact ar urma să adere și Kerenski, bancrutat în urmă cu 43 de ani și mumificat într-un orașel din S.U.A., n-au fost confirmate încă oficial...

Inițiativa alcătuirii noului bloc aparține lui Cian Kai-și. Cian Kai-și are o vastă experiență a inițierii de blocuri. În timp ce studia la Academia militară din Tokio, a fost inspiratorul unui bloc studentesc împotriva studenților chinezi din Japonia. În 1915, el a organizat la Șanghai, împreună cu alți tineri focși, un bloc al răpi-

torilor de copii, al traficantilor de arme și otrăvuri, al contrabandiștilor de opium și negustorilor de carne vie, intitulat *Banda verde*. În 1940 a inițiat blocul împotriva poporului chinez, împreună cu guvernul japonez și cu conducerea reacționară a Gomindanului.

În urmă cu un deceniu, în timp ce decola definitiv, cu un aeroplan particular, de pe continentul chinez îndreptându-se spre un portavion american din Marea Chinei, el a încercat să organizeze un nou bloc, prin telegrafie fără fir, dar aparatul avionului n-a funcționat, iar ulterior președintele Taiwanului a suferit multă vreme de febră musculară.

Printre ultimele acțiuni diplomatice și ieșiri publice ale celebrului politician insular, se numără: 1) protestul adresat Camerei Reprezentanților din S.U.A. împotriva congresmenilor care au cerut „reducerea împrumuturilor inutile, acordate unui cadavru intrat în putrefacție”; 2) discursul adresat poporului chinez, cu ordinul de a se răscula; în caz contrar, Taiwanul va invada China și va lua contra ei și alte măsuri, deocamdată secrete; 3) discursul radiodifuzat de postul mobil al Flotei a VI-a americane din Pacific, de Anul Nou, în al cărui final a fost profețit iarăși „crahul comunismului” — cuvinte care, repetate de trei ori,

adică „crah, crah, crah”, au constituit de fapt și finalul discursului, întrucât domnului „președinte”, enervat peste măsură, a trebuit să i se ia imediat sînge prin metoda internațională a lipitorilor.

Actualmente el se află internat provizoriu într-o casă sanatorială pentru diferite boli, unde l-a primit recent și pe Ngo Dinh Diem.

★

Ngo Dinh Diem este yătaful intereselor americane din Vietnamul de sud. Popularitatea sa poate fi măsurată după frecvența atentatelor îndreptate împotriva-i. În 1957 s-a încercat otrăvirea lui. În februarie 1958 s-a tras cu mitraliera asupra automobilului său. În mai 1958 s-a tras asupra lui la inaugurarea unui tîrg. În august 1958 a fost rănit cu cuțitul, în timp ce vizita o bază militară. În urma acestor atentate, el a luat deosebit de inteligentă măsură de a-și dezarma ofițerii de gardă. După trei zile, i-a reînarmat, dar a dat ordin să fie percheziționați corporal toți trecătorii din cartierul reședinței sale. După cinci zile, a dislocat o divizie la dispoziția sa personală, numindu-se comandantul ei su-

de
Valentin SILVESTRU

Desene de E. ARNO

COREEA DE SUD

rem. Tot astfel, cu ani în urmă, a autonomit președintele statului, numind și pe toți membrii arlamentului.

Specialitatea membrilor familiei ale este specula cu alimente. Spe-

cialitatea sa personală o constituie asasinatale în masă (2.174 de patrioți vietnamezi, uciși bestial în lagărul de la Poulo Condor, masacrul a mii de oameni în lagărul de la Fu Loi, dispariția, din „motive necunoscute”, a 5.000 de oameni în închisorile din Saigon și altele asemenea). Ultima acțiune legislativă de stat a autopreședintelui prevede înființarea de tribunale militare menite să condam-

ne, fără judecată, orice cetățean care „nu demască comuniști”, „face propagandă pentru pace”, „se plînge de mizerie”. Pedeapsa este capitală: decapitarea prin ghilotinare.

După promulgarea acestei legi, Ngo Dinh Diem a primit medalia americană „a libertății” și un premiu personal în dolari. Ziarul francez catolic „La Croix” a publicat, la puțină vreme după aceea, declarația unui înalt demnitar sud-vietnamez, fugit din țară în Occident și care spune, printre altele: „Noi nu mai știm ce este justiția, libertatea presei, libertatea cuvîntului, libertatea de circulație, libertatea de întrunire. Arestările arbitrare, disparițiile, asasinatale se înmulțesc. Închisorile și lagărele sînt arhipline”.

Ngo Dinh Diem mai este denumit și „Hitlerul asiatic”.

★

Activitatea de conducător american al Coreei de sud a lui Li Sîn Man se desfășoară pe mai multe planuri. Pe tărîm politic, el dispune din cînd în cînd, mai ales în preajma alegerilor, suprimarea adversarilor din opoziție. (În august 1959 au fost executați doi conducători de partide de opoziție: Cio Bon Am și Ian Men Sam). Pe același tărîm, el ordonă deputaților săi înviorarea activității parlamentare, cînd ea amenință să stagneze. De pildă, la sesiunea din decembrie 1958, cînd un deputat de opoziție s-a ridicat împotriva unui anume proiect de lege, deputații guvernului — după relatarea corespondentului unei agenții americane — „l-au întrerupt prin huiduieli” și au început „să arunce în el cu pahare, scaune și alte obiecte aflate la îndemînă”, ceea ce arată la ce înalt nivel politic își desfășoară forțele partidul aflat la putere.

Pe tărîm economic, Li Sîn Man a încheiat un tratat cu magnații americani, potrivit căruia fierul și oțelul necesitînd industriei sud-co-

reene se importă din S.U.A., la prețuri aproape duble față de cele obișnuite pe piața mondială; în acest fel, produsele finite sud-coreene n-au căutare nici pe piața internă, nici pe cea externă. Aceeași perspicacitate economică a fost dovedită de președinte și în materie de agricultură. El a vorbit poporului la radio, ordonîndu-i să nu mai mînințe orez, pentru că acesta trebuie exportat, și să consume cerealele mai ieftine, pe care le consumau pînă acum — după părăsirea autorizată a onor președintelui — mai cu seamă oile și caprele. Aceasta va duce — a spus tot ilustrul economist și președinte — „la sporirea simțitoare a sănătății publice”. De unde impresia că președintele are halucinația a fi stăpîn pe un fel de turmă de capre.

Din cînd în cînd, președintele, care e și un geniu militar cu rangul de trompet al Flotei americane din Pacific, întreprinde la radio „eliberări”, „marșuri spre nord”, „salturi peste paralele” și alte asemenea acțiuni verbale cu cauze psihice obscure. Poate de aceea experții americani serioși consideră emisiunile postului de radio sud-coreean, „nu îndeajuns de distractive”.

În momentul de față președintele freamătă de nerăbdare să-i vadă pe Cian Kai-și și pe Ngo Dinh Diem.

★

Se crede că semnarea pactului intercadavre va avea loc pe o navă americană, în apele teritoriale ale insulelor Hawaii. După încheierea pactului, se va da o recepție pe navă, la care se vor consuma diverse legume specifice. Cei trei „bărbați de stat” se vor decora între ei și vor rosti cîte o proclamație în limba engleză, după care se pare că vor fi lăsați liberi...

...Încă o bucată de vreme.

Li Sîn Man

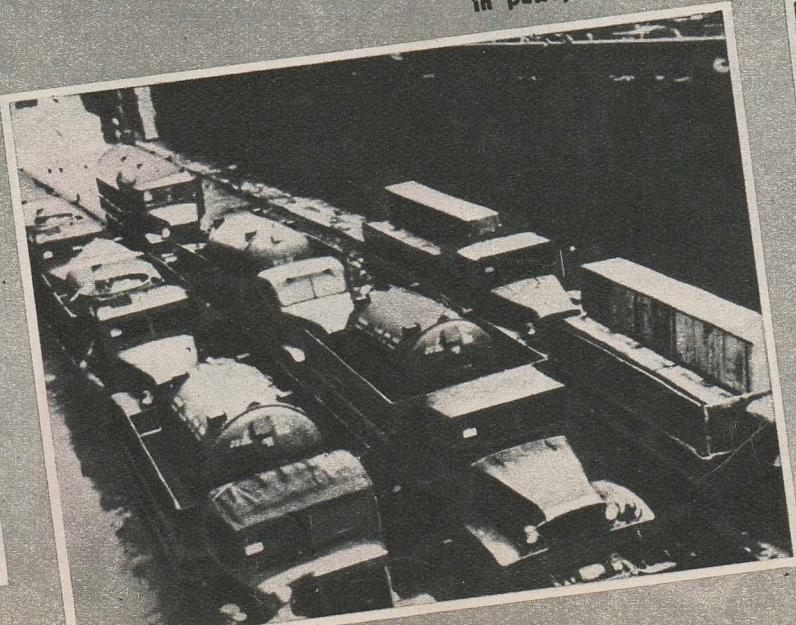
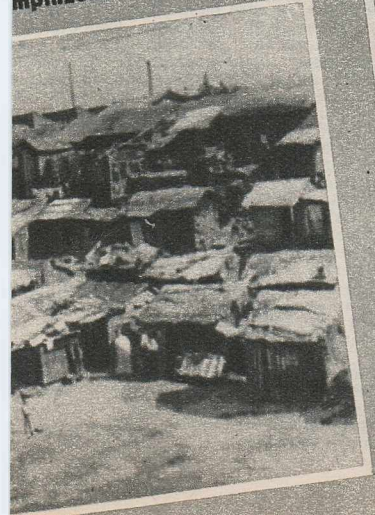
VIETNAMUL DE SUD

Ciracil lui Ngo Dinh Diem „se distrează” în lagărul de la Poulo Condor, unde sînt deținuți mii de patrioți. Teroarea nu poate însă salva putredul regim al dictatorului sud-vietnamez.

TAIVAN

Armament american descărcat în Taiwan. Ar fi bine dacă în cercurile oficiale din S.U.A. s-ar ține seama de părerea acelor congresmeni americani, ce socotesc inutile astfel de ajutoare acordate „unul cadavru intrat în putrefacție”.

grilă pentru „sănătatea” că- Li Sîn Man a recomandat populației Coreei de sud să al mînințe orez, ci... tărîțe. Insecință a acelelași „grilimaniste” pentru populație și mizerile cocloabe care împinzesc Coreea de sud.

În lichidul din balonul acesta se află aproximativ 100 de miliarde de Azotobacter chroococcum (vezi reportajul).

BACTERIILE ÎN AMBALAJ

de Constanța BRATU

Fotografie de S. STEINEI

Pământul acesta, care se învârtă cu noi în jurul soarelui și ține în spinare cele mai neînchipuite construcții, a dat mult de furcă gândirii omeniești. Și dacă oamenii au crezut, cu naivitate, un timp destul de lung, că el e un fel de plăcintă vastă, de ce n-ar fi crezut, un timp și mai lung, cu aceeași naivitate, că el este o masă moartă, formată din stânci sfărâmate și din resturi organice putrezite?

A trebuit să apară microscopul, să fie văzute cu ajutorul lui primele microorganisme*) și au trebuit să se întimplă încă multe alte lucruri în știință și tehnică, pentru ca omenirea să afle și să creadă că solul de sub tălpile ei este, de fapt, leagănul unei lumi vii: lumea microorganismelor. Redusă la neverosimile proporții de microni, viața pulsează în populația ei infinită, cu o nespuză vervă. Nu e vorba numai de un agitat „sport” subpământean, ci și de o activitate efectivă, care datează de-a lungul generațiilor microorganismelor de mai bine de un miliard de ani.

Se presupune că bacteriile au fost printre primele vietăți apărute pe planetă. Sunt pentru noi, dacă vreți, un fel de... străbunice care ne-au pregătit, pe tacute, un leagăn cumsecade, pe un pământ primitiv.

La începuturi, s-au zbatut cu toate în anaerobioză — traiul fără oxigen. (Atmosfera planetei era, pe vremea aceea, foarte săracă în privința acestui gaz vital). Să recunoaștem: ca să realizezi treaba complicată a metabolismului — schimbul de substanțe de pe urma căruiia îți întregi viața — în asemenea condiții, înseamnă să faci o echilibrată de artist. În complet anonim micile artiste au operat în așa fel substanțele chimice, încît, împreună cu plantele, au reușit să contribuie la realizarea admirabilei calități a planetei: oxigenul atmosferic.

Biologia a fost impulsionată. Au început să apară forme de viață mai evoluate. Ce au devenit „străbunicele”? Multe din ele au abandonat chimia dură a bucătăriei extrase din substanțe minerale; s-au aciuat, mai comod, pe lângă substanțe organice, pe ființe vii, și au inaugurat, prin asta, în biologie, capitolul microorganisme patogene (microbi care cauzează boli) sau nepatogene.

Altele (mai modeste? mai harnice?) au rămas aproximativ la vechiul mod de viață și, împreună cu suratele „nepatogene”, au adus sau nu foloase pământului.

Nu ne vom ocupa aci de microorganismele nefolositoare. Nici de cele folositoare. În totalitatea lor (cum ar fi cele care patronază nașterea mustului sau care dau savoare chefirului). Vrem să cunoaștem, acum, unele populații vii din sol.

*) Organisme extrem de mici; corpul lor se măsoară în microni (micronul reprezintă o miime dintr-un milimetru). Dintre diferitele microorganisme existente în natură, cele mai răspândite sînt bacteriile.

Simpatia

Într-o cantitate de pământ (fertil) corespunzătoare unui hectar, trăiește, pînă la adîncimea de 30-40 cm, o populație de microorganisme care cîntăresc circa 7.000 kg. Suprafața totală a corpurilor lor ar reprezenta aproximativ 500 de hectare. Cum fiecare individ, mărît de 1.000 de ori, ar avea doar 2-3 mm, rezultă că numărul indivizilor (dintr-un hectar) este de foarte multe mii de miliarde.

Dar hablonia demnă de presupus în legătură cu un asemenea număr este numai aparentă. Bacteriile s-au „împărțit” pe specii și fiecare specie își are înfățișarea, personalitatea și obiceiurile sale. Unele au preferință pentru sulf, altele stimează fierul și nu știu cum să-l mai stocheze, altele au frenezia azotului... Oricum însă, indiferent de predilecții, toate la un loc ajută la circulația substanțelor minerale în natură, îmbogățesc și regenerează pământul.

Tot scornonind pământul și tot căutînd să pătrundă vînturarea de-a baba oarba a bacteriilor, cercetătorii au descoperit că acestor infime bucățele de viață le place grozav să trăiască în jurul rădăcinilor plantelor. Că acolo numărul lor este de zeci și de sute de ori mai mare. Explicația e simplă: rădăcinile secretă diferite substanțe,

necesare în „bucătăria” bacteriilor. Și pregătindu-și abundenta masă chimică — bazată, în bună parte, pe aprovizionarea făcută de rădăcina — bacteriile îi dau, în schimb, substanțele care le-au prisosit. E o legătură biologică pe care microbiologia solului — știință întemeiată de savantul rus Vinogradski — o cercetează cu pasiune.

Dar paralel cu cercetarea, oamenii au început să valorifice această simpatie dintre bacterie-plantă. Dacă bacteriile sînt furnizori serioși de substanțe nutritive pentru plantă, de ce nu s-ar pune, pe cale artificială, „stocuri” de bacterii, la dispoziția plantei?

Logica aceasta a dat naștere noțiunii și realității de îngrășămint bacterian.

La centru

În 1954, pe baza experienței sovietice, s-a întîntat și la noi, în cadrul Ministerului Agriculturii, o instituție de cercetare și de producere a îngrășămintelor bacteriene: Centrul experimental de îngrășămint bacteriene. Datorită muncii colectivului, centrul acesta a reușit să dea un ajutor efectiv agriculturii socialiste. În anul de început, el a furnizat 137.000 doze de îngrășămint, pentru că în 1959 cifra aceasta să se ridice la 1.145.000 doze.

Iată-ne la secția de ambalare, de la acest centru.

Bacteriile (atît de nostime la microscop, mai ales sulemenite cu coloranți) sînt absolut inexpressive în masa substanțelor purtătoare a îngrășămintelor. Dacă n-ar exista respectul pentru eticheta tipărită, ai putea să te întreci de ce se agită atîția oameni, cu atîta grijă, pentru niște... prafuri sau lichide oarecare. Fosforobacterin, Nitragin, Azotobacterin și Silcobacterin. Imense populații de bacterii, ai căror strămoși au fost luați nu demult din brazdă, au fost izolați, purificați, cultivați ca să se înmulțească — și acum, cînd s-au înmulțit și au devenit voinici, sînt trimiși înapoi, cu blazonul etichetei, la brazda originară, ca să stimuleze recoltete. Iată, foarte schematic, destinul bacteriilor și, prin aceasta, foarte schematic (și incomplet), preocupările colectivului de la centru.

Conform etichetei

Un flacon de 250 ml de Azotobacterin conține 80-100 miliarde de celule de Azotobacter chroococcum. Ca semn particular, Azotobacterul are mania de a-și uni bastonașele corpului în chip de 8 și de a „stoca” azotul din aer. Gazul acesta place grozav și plantelor, dar... simpatia nu e reciprocă. Aerul de deasupra unui metru pătrat de pământ conține circa 8 tone de azot; dacă gazul acesta s-ar lăsa... „convîns”, ar putea să hrănească plantele pe timp de un milion de ani. Dar este „insensibil” față de ele. În schimb, are slăbiciune

pentru Azotobacter. Într-atît i se dă rulaște, încît, în decurs de un an, bacteriile reușesc să îmbogățească un hectar de sol cu 30-50 kg azot. Iar rădăcinile plantelor atîta așteaptă...

Pe lângă acest oficiu, Azotobacterul secretă în sol substanțe de creștere și stimulează mărirea numărului de alte microorganisme folositoare.

Iată dar cum miliardele de Azotobacter „fabricate” la centru în chip de îngrășămint au toate motivele să fi primite cu „entuziasm” de plante (toate culturile agricole, începînd de la grîu pînă la legume și pomi fructiferi).

În funcție de predilecție (fosfor, potasiu sau tot azot) și prin metode mai mult sau mai puțin schimbate, bacteriile din celelalte trei îngrășămint fac și ele față, într-un mod la fel de onorabil, girului dat de eticheta ambalajului.

Ce spune brazda?

În afară de trestile din legenda regelui Midas, cel cu urechi de măgar, nici o vegetală din lume n-a scos pînă acum vreo vorbă. Vegetalele n-au grai și, totuși, există în ființa lor ceva patetic, care le traduce, de la prim vedere, starea de bine sau de rău. Probabil că atît de patetic, atît de sugestiv încît a determinat poporul să spună și despre oameni că-s „înfloritori” sau „ofiliți”. „Binele” se traduce la plantele de cultură nu numai prin exuberanță exterioară, ci și prin producție mare. Și exact în acest sens se spun cuvîntul îngrășămintele bacteriene.

În 1959, centrul experimental patronat 60 de puncte demonstrative de sprijin și 18 centre de experimentare în cadrul diferitelor gospodării de stații colective din țară. Un total de 1.100 hectare, pe care bacteriile și-au demonstrat evident eficiența. Colectiviști din Lunca (raionul Turda) au „încercat” Azotobacterinul în combinație cu Fosforobacterinul, la cartofi. De pe suprafața tratată, au scos cît 25.333 kg la hectar, față de 21.900 kg; cît s-a scos de pe un hectar netratat. Gospodăria de stat din comuna Moscu regiunea Galați, a obținut 3.237 kg porumb la hectarul tratat, față de 2.921 kg de pe hectarul netratat.

Caietele șefului laboratorului de experimentări au multe asemenea cifre și centrul primește multe scrisori de la diferite gospodării, care cer să li sînt trimiși îngrășămint (de exemplu, gospodăria colectivă din comuna Satchinez, raionul Timișoara, a făcut o comandă de 5.000 doze).

Asta nu înseamnă însă că toată lumea s-a și convins de utilitatea îngrășămintului bacterian. Dar cîte neîncredințe și prejudecăți n-au fost spulberate cînd știința și tehnica s-au aplecat asupra brazdelor?

Bacillus megatherium (varietatea fosforofic), care stă la baza îngrășămintului bacterian „Fosforobacterin” (fotografie făcută prin microscop).

CITEVA RASPUNSURI

Pe vremuri, profesorul Gheorghe Marinescu, vorbind despre soarta copiilor nou-născuți din România, constata: aceștia mor într-o proporție mult mai mare decât puii de găină ieșiți din găoace. E o realitate din anii cruntei exploatare burghezo-moșierești.

Ne amintim de toate acestea cu prilejul Zilei Internaționale a Femeii, pentru că, într-un fel, e și ziua maternității, a căminului, a copilului. Ne amintim de toate acestea pentru a înțelege marea schimbare pe care republica noastră a adus-o în viața femeii. Astăzi, 71 de femei sînt deputate în Marea Adunare Națională, peste 35.000 sînt deputate în organele locale, 2.000 sînt cadre didactice, zeci și zeci de femei sînt artiste emerite sau lucrează în posturi importante ale economiei naționale, în artă și viața politică, multe din ele fiind decorate cu ordine și medalii ori laureate ale Premiului de Stat.

Egalitatea de drepturi în toate domeniile, precum și celelalte condiții de viață create de regimul de democrație populară au făcut posibil ca aspirațiile femeii să crească neîncetat, să se îmbogățească, pe măsura noilor realități și perspective.

Orizonturile și preocupările lor sînt altele. Viața, cu toate satisfacțiile ei mari și mici, stă în mîinile fiecăreia. Această realitate a inspirat și mica noastră anchetă fotografică — făcută cu prilejul Zilei Internaționale a Femeii. Revista noastră a solicitat un răspuns la întrebarea: „Ce vă doriți, în viitorul apropiat?”

Numele: Emilia Andrei.
Profesia: sudor la uzinele „Vasile Roaită”.

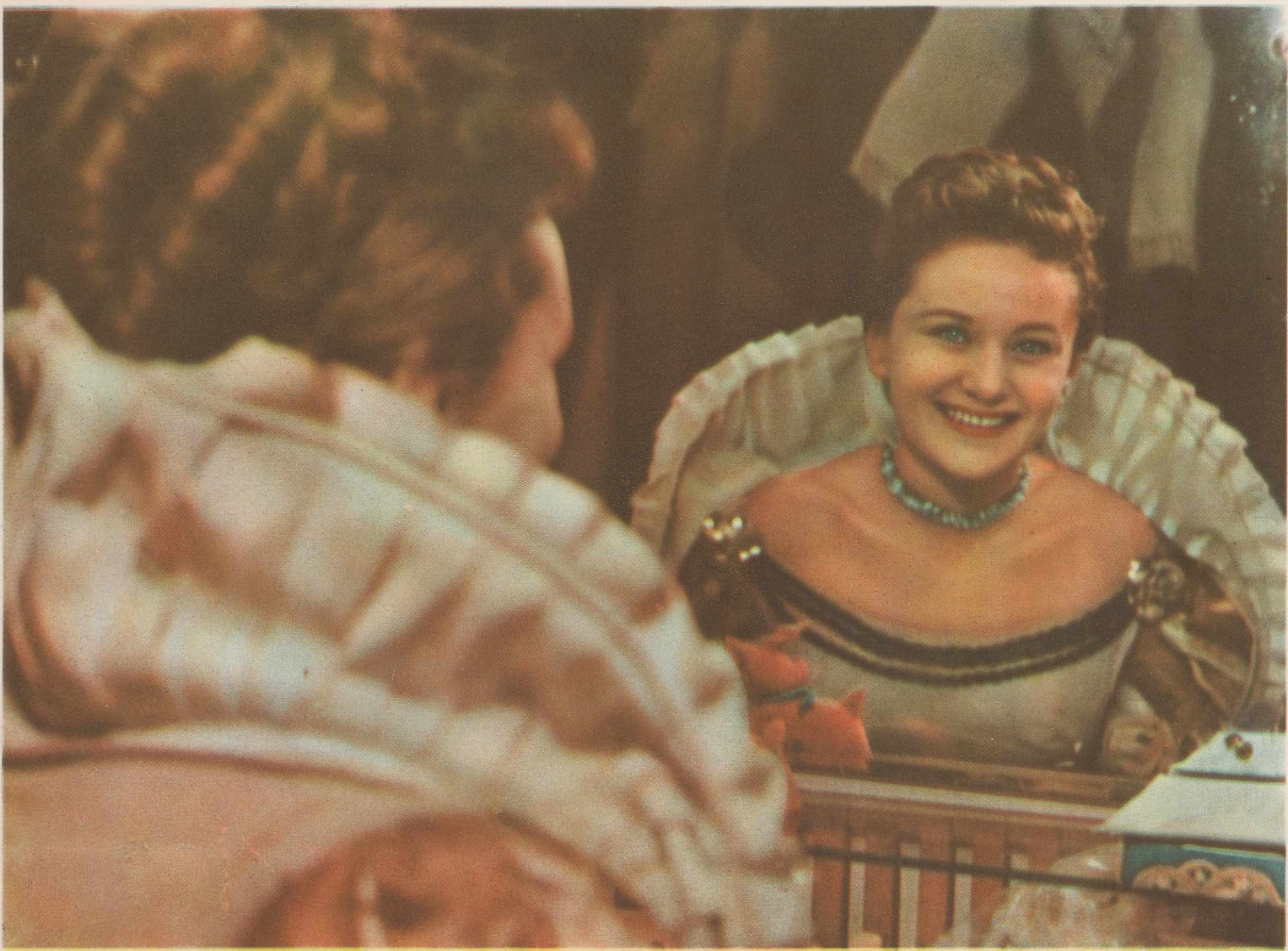
„Lucrul ce mi-l doresc cel mai mult este ca, în acest an, să intru în rîndul candidaților P.M.R.”

Num
Prof.
păsări
Noi".
"Vre
colhoz
tică. Ş
şi-l do
să-mi
←

Nun
Prof.
iectant
"Ar
pentru
iectele
fie reu
patriei

Nun
Prof
Teatru
"Aş
să mai
film".
←

Num
ulea.
Profe
campio
"Dor
bine ş
scriu l
a urm
cile şi a

durere și o ofări: „S-o creadă Smaranda lui Petruc și toți de-ai lui Petruc că nu s-a face... S-a face! Aici, la căpătîiul lui Ștefan! Să știu bine c-oi muri de durere. da' aici s-a face, pînă nu-l îngrop...”

— Își innodă basmaua cu o pornire pripită, smucită, și-l privi pe Ștefan drept în față:

— Nu mă las, Ștefane, nu mă las!

Dar îndată, o încovoie plînsul și toată tăria pe care și-o adunase se risipi iară, sub plesnitura adevărului. El n-o aude și n-are s-o vadă cum iscălește. „Cea dintîi femeie din Luncești, care iscălește cererea...” Se prăvăli peste pieptul lui, peste mîinile mari și înepenite, gemîndu-și în răstîmpuri durerea. „Ștefane... Ștefane! Oh, Ștefane, Ștefane!”

Glafira începu să se smiorcăie pe laiță:

— Te-ai duuuus, Ștefăniță... te-ai duuuuuus...

Maria icni înțepală în inimă și se răsti la bătrînă:

— Taci!

Glafira își tăie bocetul și, pentru o clipă, ochii ei părură să prindă viață. Dar îndată se întoarse în ea, înstrăinîndu-se și plecînd din lumea asta în care de mult, tare de mult nu mai trăia.

Maria aprinse încă o luminare. Ceva i se luminează pe față, în ochi. Îndesă ceafgaful sub bărbia lui Ștefan și strînse grămada mucerile luminărilor arse.

— N-am să-l îngrop fără încălțări. Nu le-oi face eu atîta bucurie, să-i aud: „Ne împuia capul de bogăție, dar n-avea ghețe”... Nu îi-oi face eu, Petruc, bucuria asta. Nu îi-oi face-o...

Veni la fereastră și-și pironi crunt privirea înspre curtea lui Petruc. Cuceșul se zbatea pe gard, cercînd-și glas a doua oară. Glasul lui răgușit îi sparse urechea.

Gherghina se smuci în lături de pe laiță și deschise ochii.

— A fi ziua, Mărio? — făcu Gherghina.

— Acuși, Gherghino.

Se așeză pe laiță, lîngă sora lui Ștefan, și se uită la ea cu bunătate. O biată femeie, acolo. Da-i sora lui! Afița mai este din neamul lui. I se făcu, dintr-o dată, tare milă de ea:

— Du-te acasă, Gherghino!

Cumnată-sa dădu să-și îndrepte tulpănel. Întinse brațele și gemu surd. Avea copil de țifa și-o dureau sîni. Ea n-are să aibă niciodată copil.

— Îi ajută Gherghinei să se ridice și o însoți în tindă. Cîinele se scutură să se trezească, dînd din coadă.

— Culcă-te, Gherghino. Și vezi de cel mic. I-o fi foame.

Gherghina se mistui spre poartă, tîrîndu-și papucii pe cărare...

O bucată de vreme, Maria rămase în prag înfiorată de răcoare ori de osteneală. Noaptea scurtă de vară începea să-și dea răsufletul.

Făcu un pas spre prispă, apoi coborî treptele de lut. Simțea sub tălpi roua umedă și porni să caute, pipăind cu picioarele, smocurile rare de iarbă. Cerul se albăstrea înspre gîrlă, spălînd stelele în înalturi. În spargerea nopții era o liniște mare și atît de necurmată, încît își auzi bătăile scurte ale inimii. Tot căuțînd iarba înrouată, făduse ocol casei, fără s-o vadă. Se opri la poartă și-și sprijini bărbia în ostrețele ascuțite. O durea acolo, sub hărbie, dar durerea asta simplă îi făcea bine.

Gherghina se pierduse în depărtare și acum ulița, în lumina scăzută a zorilor, se hănuia pustie. Îndată se va face ziua. Seda cu ochii mari, împietrită și tăcută, cătînd în lungul uliței. Acuși e ziua. Cea dintîi zi, fără el. De acum înainte, totdeauna fără el... Un val răscolit din adîncuri, mare, mare cît cerul, îi cotropi ființa, dar urletul acela de vietate zdrobită nu mai zburci, pentru că-și strînse gura cu pumnii, pînă-și simți ochii ieșîndu-i din cap. Din susul uliței, ca într-un abur de lumină, pășînd mare și zornic, venea Petcu. Iar după el, în grabă, alții și alții...

Pînă se apropiară, își adună ființa.

Nu se mișcă din poartă și oamenii făcură roată împrejurul ei. Vreo șapte. Și, pe uliță, se vedeau alții venînd. Veneau toți... Se uită la ei, cu buzele strînse. Cum să le spuună, mai pe înțeles, gîndurile ce-o chinui-seră toată noaptea aceea de priveghi?

Petcu îi căta în ochi, îndurerat.

— Cum îi, Mărio?

Ea clătîna capul și răspunse uscat, ca o șoaptă: — Cum să fie?... Da' m-am gîndit... M-am tot gîndit. Să n-o aminăm... S-o facem astăzi, aici, acuma, cît is în putere...

Vorbi într-o răsufletare, arsă ca de friguri, și nu văzu ochii oamenilor umezîndu-se. Nu-i văzu, pentru că ei și-i feriră în lături. Soarele răsări, ca în fiecare dimineață, de după măcieș. Iar lacrimile acelea de oameni în toată firea se poleiră în aur.

Ion BĂNUȚĂ

Patria

*Dimineața n soare-n roua răcoroasă
patria mă cheamă dulce și frumoasă,
ca o fată albă în grădină-mi pare
și prin lungi milenii cea mai mîndră floare.*

*De mă ia de mînă, îndelung mă poartă
pe la o străveche muntenească poartă,
pe la Eminescu fărurul slopei,
pe la Ștefan Domnul, pavăza Moldovei.*

*Și mă duce tainic pe sub vînt de sară,
prin Carpații chipeși în mijloc de vară,
și cu veșnicia merg mereu pe cale
peste ape repezi, pe domoala vale...*

*Iar de-adăst o clipă pentru-odîhna dreaptă
tot ascult la hore vorbă înțeleaptă,
și cînd tinerețea-n joc nebun mă-nstrună
ride pîn-la lacrimi lăuta străbună.*

*Mă cunoaște grîul, România toată,
și cîmpia-albastră de iubiri mă-mbată.
Mă cunoaște riul, tot ce-aici se naște,
de mă duc în codru, codrul mă cunoaște.*

*Mă cunoaște fierul și uzina vie,
Grivița de flăcări mi-a pus cununie
cu stîndardul muncii și cu-a pieții slavă,
și-a turnat în mine-a poeziei lavă.*

*Dimineața-n soare-n roua răcoroasă
patria mă cheamă dulce și frumoasă
și mă ia de mînă-n socialism mă poartă
pe la o străveche muntenească poartă.*

Plicul^{*)}

*Salariul de foame
intra în strîmtul plic...
Pe plic doar cifre negre,
și-n golul lui ...nimic.*

*„Doi lei! Doi lei! — tovarăși,
primii de la boter”...
Și mîna-i noduroasă
i-a înghețat pe cer.*

*Și numai către ziua —
din cerul cel geros —
văzînd-o prea semeată,
un glonte a dat-o jos.*

^{*)} Din ciclul „Grivița eroică”

Nostalgie

Lui Taras, marele rob de altădată

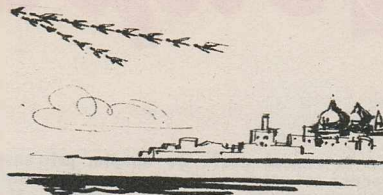
*Cu Taras Șevcenko,
haideti! prin Ucraina,
să-i cunoaștem stepa,
să-i pătrundem taina!*

*Robii de-altădată
sînt o amintire.
Doar amare versuri
ne mai dau de știre.*

*Grîul de aramă
s-a-mbătut de soare
și ne dă sub stele
pe-noptat răcoare.*

*În cuptorul verii
el se face aur.
Fruntea de colhoznic
s-a-nălțat în lauri.*

POEZII

Trec spre sud cocorii

Într-o toamnă, la Kiev

*Trec pe sus cocorii
și se pierd spre sud.
Glasul tău, iubito,
din Kiev l-aud.*

*Te-am cătat pe Nipru
lîngă-o sfîntă salcă.
Ai țesit din ape
gingașă rusalcă.*

*Alergai spre tine —
dar cînd să te prind —
te-ai pierdut în valuri
într-un nou colînd.*

*Din noian de gînduri,
volburări de ape,
din ascunse-adîncuri
te simteam aproape.*

*Chiar Taras Șevcenko —
ca o gazdă bună —
să-mi aline dorul
a venit pe lună.*

*Trec pe sus cocorii,
doruri duc spre sud...
Glasul tău, iubito,
din Kiev l-aud.*

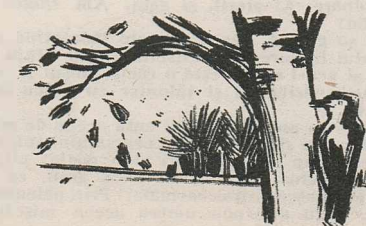
Toamna

*Toamna mi-a bătut în ușa
într-o noapte solitară
cînd pe draga mea pădure
o găsi cu frunza rară.*

*Întîlnii ciocănitorea
ce-și bătea de codru ciocul...
Tot zburînd din creangă-n creangă
parcă-și încerca norocul.*

*Ciocul ascuțit, de fîldeș,
codrul-l face să răsune
pe cînd veșterita-n grabă
a plecat la strîns alune.*

*De-acel farmec al pădurii
mă mbăta de tot în sară
și spre frumusețea lunii
îmi nălțai, — de-argint, o scară.*

CU SARE ȘI PIPER

Paisaj occidental

ASTĂZI E ZIUA TA!...

de Silviu GEORGESCU

Ca niciodată, în dimineața aceea m-am trezit înaintea ceea ce îndrăcit al deșteptătorului să fi tulburat cel mai liniștit somn din lume, adică al meu. Am sărit din pat, m-am îmbrăcat, după care, cu o uimitoare îndemânare, de parcă lucrul acesta l-aș fi făcut de cînd lumea, mi-am pregătit singur apa de bărbierit și cafeaua; și tot singur mi-am curățat urmele de noroi de pe pantofi.

Nevastă-mea tocmai intra în bucătărie. A dat un țipăt și a incremenit cu mina la gură, văzîndu-mă echipat cu cele două sacose și bidonul de petrosin, gata s-o pornească după cumpărături.

— Ce e cu tine, dragul meu? Ce ți s-a întîmplat? Pentru numele lui Dumnezeu! — mi-a strigat ea din urmă, în timp ce coboram într-un suflet scările.

Adevărul e că nici eu nu prea înțelegeam ce se întîmpla cu mine. Mă simțeam ușor ca un fulg, însuflețit de porniri năvalnice, avîntate, într-o bună dispoziție care-i făcea pe toți cei care-mi ieșeau în drum să întoarcă zimborii capetele.

Și deodată mi-am adus aminte. Tot încercînd să atributei unei întîmplări petrecute în ajun sau, poate, mai de demult, pricina acestei neobișnuite veselii, m-am pomenit fredonînd un cântec foarte la modă cîndva:

„Astăzi e ziua ta,
Zi frumoasă ca tine...“
Îl cîntau pe atunci îndrăgostiții... Și iată că acum, după atîția ani, mă pomeneam din nou că-i cînt, la fel de tulburat ca pe vremea cînd de-abia o cunoscușeam pe nevastă-mea. Se împlineau de atunci... Ei, drăcie! Dar cum de uitaseam? Cum?... Astăzi era ziua ei de naștere. Ziua nevastă-mei.

Cîteva minute mai tîrziu, urcam, două cite două, treptele blocului. Inima-mi ticăia cu putere, năvalnic... același cântec:

„Astăzi e ziua ta...“
De parcă i-am fi cîntat împreună, pe două voci, nevastă-mei. Ca la colind:

„Zi frumoasă ca tine...
Ți-am adus ghiocel...“
Un coș întreg: ghiocel, violele, nu-mă-uita... Nici nu mai știu cînd și de unde le cumparasem. Și nevastă-mea?... Drăguța, scumpa de ea! Parcă tot nu-i venea să-și creadă ochilor!

Chiar în clipa aceea însă interveni un element cu totul neașteptat pentru mine: musafirii. Vecinii noștri din bloc! Deși nici prin gînd nu-mi trecuse să-i potflesc, ne-am pomenit cu ei buluc peste noi... Pofzim de zi-le ceva! Goneste-i, dacă-ți dă mina. Mai ales că nu știu care dintre ei, administratorul, dacă nu mă înșel, avusese ideea să-l aducă și pe Gurită, chitaristul de la parter, care... m-a dat gata. Ce mai! Praf m-a făcut!

„Astăzi e ziua teaaa...“
Bărbia-mi tremura de emoție, în clipa cînd m-am ridicat să închin primul pahar pentru trăinicia și în veci înflorirea acestui mic paradis, care este „căminul“ (aplauze)... pentru dragostea și recunoștința pe care datorii sîntem s-o purtăm scumpelor noastre tovarășe de viață (aplauze îndelungi)

... și, în sfîrșit, pentru demna și neprețuita mea soție, care împlinește astăzi... (pauză). Drace! Numai la asta nu mă gîndisem... Într-adevăr, cît o fi împlineind oare nevastă-mea?

— Ei, cit? — se interesă o bătrînă de la „2“, ducîndu-și mina la urechea fudului.
Musafirii începură să-și cam dea coate. Capul mă durea, îmi vijilau urechile.

— Împlinește astăzi...
În clipa aceea, se petrecu ceva de neînchipuit. Uluiitor. Mă pomenii stăpînînd altei voci. Alta... Și totuși — închipuți-vă!

— a mea.

— Împlinește astăzi — continuai sigur — doi ani și ceva de cînd n-am mai scos-o la un film măcar... două săptămîni

de cînd i-am spus să-și facă cafrafusele și să se ducă la măică-sa... Împlinește...
— Nu uita și chestia cu tă-răboiul pe care i l-ai făcut alaltăieri seară! — îmi sugeră administratorul.

— Tovarăși, vă rog... dați-mi voie! — am sărit, regăsiindu-mi vocea. N-o să se mai întîmple... Imi iau angajamentul... o să mă schimb... să vedeți...
Trrr!... Trrr!...

Ah, afurisitul ăsta de deșteptător, care mă intrerupe! O mină mă scutură binîșor de umăr. Nevastă-mea. E gata de plecare, echipată cu cele două sacose și cu bidonul de petrosin.

— Hai, soață, că ți-am încălzit apă de bărbierit! — zice. Și fac niște ochi la ea!...

PE PLATFORMA DIN FAȚĂ

Pe platforma din față nu s-ar fi întîmplat nimic, dacă un călător deplasat n-ar fi avut din senin ideea să-i ofere manipulantei un carton cu prăjituri.

— La mulți ani!
Am rămas surprins de îndrăzneala cetățeanului. Și mai surprins am fost cînd cadoul a fost primit. Și atunci, o inspirație nemaipomenită a stimulat deodată propria mea îndrăzneală și, fără să șovăi, am așezat discret, lingă pirghia frinei, buchetelul cu cîteva garoafe pe care întîmplător îl aveam la mine:

— La mulți ani!
Cu o privire de Othello. rivalul meu m-a făcut să înțeleg că nu trebuie să abuzez de faptul că legea interzice duelul. Cu o privire de Oneghin, l-am făcut să înțeleagă că nu-mi pasă de duel și că, în orice caz, în tramvai toți călătorii se bucură de drepturi egale. Atunci Othello hotărî să înlocuiască limbajul mut, cu un fel de politețată scrisă printre dinți:
— Dumneavoastră, cu ce ocazie?

— Dar dumneavoastră?
Cu asta l-am dezarmat. Cu asta, chiar dacă duelul ar fi fost permis, el nu s-ar mai fi încumetat să ridice sabia în fața mea. Așa că abia îndrăzni să se dilibie:

— Eu... păi... azi e Ziua Femeii.

— Dacă e Ziua Femeii — zice — de ce nu i-ați oferit prăjiturile taxatoarei, care e o bătrînă foarte cumsecade?

L-am făcut K. O. Însăși manipulantă a rămas atît de năucă de răspunsul meu prompt, că era cit p-acel să traverseze pe roșu. Othello e la pămînt. Și ca să-l distrug de tot, adaug sec:

— Păcat de dumneata, om serios, și te ții de craific! Pentru că, vede oricine, una e cartonul cu prăjituri și alta-i o floare nevinovată, adică o simplă atenție.
— Dumneata te ții de craific!
— strigă el.
— Și ca să mă dea gata, adaugă apăsător:
— Nu vezi că-i femeie măritată?

Cine crede însă că mă dă gata pe mine, pentru că strigă apăsător, acela se înșală. Eu știu să strig și mai apăsător:

— Cu atît mai bine! Soțul, dacă e om sensibil, trebuie să fie bucuros cînd un călător bine crescut îi oferă soției sale o floare.

— Poate vrea s-o ofere el...
— Dar poate nu vrea. Poate nu-i arde de flori. Ce-i soțul. logodnic? Îndrăgostit? Tinăr amoret? Auzi, flori! O fi vreun incuiat!

— Incuiat?...
Othello îmi aruncă niște priviri, că-l simt periculos chiar și fără duel.

— Toate le înțeleg — zic — numai asta nu: tocmai dumneata îi iei apărarea soțului? Dă-l încolo, ce-ți pasă de el?
— Îmi pasă — zice. Nu pot să-l dau încolo, pentru că soțul sînt eu!
Pentru prima oară în viață, am blestemat ușile astea pneumatice, pe care nu le poți deschide cînd vrei, ca să sari din mers...

Victor PIȚIGOI

CU ȚEPI...

Unel telefoniste

Bat în furcă ore-n șir
Și nu-i chip de-o convorbire;
Cînd îți cer și eu un fir,
Dumneata îți ieși din... fire!

Unela care crește păsărl în
apartamentul nou din bloc

Crești alțea orătării,
Că nu se mai știe:
Tu, în casă, faci menaj,
Sau... menajerie?

S. HOROVITZ
lași

INSTANTANEE ÎN DOI

ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE...
EL: Iubitule, ți-am adus un buchet minunat de flori. O să-ți faci plăcere.

UN AN DUPĂ CĂSĂTORIE...
EL: Mariano, ți-am adus un ghiveci cu o floare. Cred c-o să-ți faci plăcere.

...ȘI CINCI ANI DUPĂ CĂSĂTORIE...
EL: Hei, nevastă, fă-mi un ghiveci călugăresc. O să-mi faci plăcere...

UN AN DUPĂ CĂSĂTORIE
EA: Iubitule, aș vrea să pun murături pentru iarnă.

EL: Ție ți-e greu, scumpo. Lasă că fac eu.

EA: Iubitule, aș vrea să fac curățenie în casă.

EL: Ție ți-e greu, scumpo, lasă că fac eu.

EA: Iubitule, cred că o să am un copil.

EL: Ție ți-e greu scumpo...

...CINCI ANI DUPĂ CĂSĂTORIE
EA: Iubitule, aș vrea să fac murături pentru iarnă...

EL: Să faci, scumpo, să faci și murături, și curățenie, că ție nu ți-e greu. Și ai grijă și de copil, că tu l-ai vrut.

I. AVIAN

— Ah, electrificarea asta!

(Din „Ludas Mătyi“)

DE PRIN UZINE

Scurte povestiri
exagerate

LA RĂZBOIUL DE TESUT

Doză țesătoare, care stăteau de vorbă cu orele în timpul producției, au creat următorul model de țesătură: „Un rînd alb, două rînduri portocalii de... știi că Gică m-a invitat ieri la cinema și am avut locuri bune, tu, la un rînd albastru, trei rînduri subțiri de... băiat simpatic e Gică ăsta, dar și Mișu e un... o dungă cu flori mari, albe, și... tu ai auzit de Tanți ce logodnă a avut, cu o... margine lată, galbenă, iar în toilul petrecerii... na, că a sărit acul și trebuie dată toată logodna la rebut“.

Se spune că — la rîndul lor — cele două țesătoare au refuzat cu hotărîre să poarte acest frumos model...

„AM PUS MÎNA PE TINE!“

De o lună, sînt în întrecere cu Petrică. De fapt, ar fi trebuit să încep povestirea altfel: „eu, unul dintre cei mai buni șefi de echipă din uzină, i-am făcut lui Petrică cinstea să mă întrec cu el“...

Dar nu puteam să încep povestirea în felul acesta alt de firesc, pentru că de la începutul întrecerii el mi-a luat-o înainte. Și deoarece am bănuit că îl ajută cineva, mi-am pus în gînd să-l urmăresc. L-am pîndit, cînd a lăsat lucrul. S-a spălat, și-a schimbat hainele, eu după el. S-a îndreptat cu pași mari spre biblioteca uzinei: eu după el. A intrat la bibliotecă, eu după el.

— Să știi că aici dau de cheia misterului.

M-am ascuns într-un colț și, într-adevăr, am văzut că începe să se consulte cu cineva. M-am felicitat în gînd: „Sînt un bun detectiv“!

Am așteptat să plece, după care — cu un salt — m-am repezit la tainicul sfătuitor:

— Ah! Am pus mîna pe tine!
— Sfătuitorul cel misterios s-a întors spre mine.

Era Cartea tehnică. Am rămas o clipă surprins, dar nu mi-am pierdut cumpătul și am repetat, cu un zîmbet triumfător:

— Am pus mîna pe tine!
— Bine ai făcut! Dacă ai pus mîna pe mine, acum o să te poți întrece cu el...

Fred FIREA

VA PREZENTAM ANTARCTICA

de R. ȚULESCU

Am străbătut Oceanul Emisferei Sudice la latitudini mari și am făcut aceasta în așa fel, încât am respins, fără puțință de tăgadă, posibilitatea existenței vreunui continent...

Aceste rânduri sînt extrase din raportul pe care celebrul navigator englez James Cook l-a prezentat guvernului englez la întoarcerea din călătoria spre „Terra Incognita Australis” — pămîntul necunoscut al Sudului.

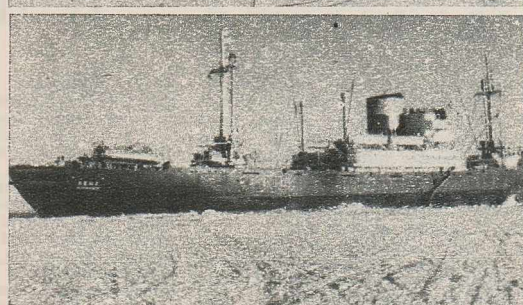
Expediția Cook părăsise țărmurile Angliei în iulie 1772, călătorise trei ani spre sud, străbătuse sloiuri de gheață, dar nu reușise să confirme ceea ce încă Aristot lăsase moștenire din antichitate: certitudinea că undeva, în sud, la capătul lumii, se află un continent întins, pămînt al legendelor, ca toate pămînturile necunoscute...

După 21 de secole Cook n-a reușit să-l confirme pe Aristot; dar navigatorilor ruși le-au fost de ajuns doar 50 de ani, ca să-l infirme pe Cook...

La 14 iulie 1819, fanfarele cîntau pe cheiurile Kronstadtului, vuietul mulțimii se lua la întrecere cu mugetul mării — vasele „Vostok” și „Mirnii”, conduse de celebrii exploratori ruși Bellingshausen și Lazarev, plecau spre sud. Zilele afirmației „fără puțință de tăgadă” făcute de Cook erau numărate. În cele 751 de zile ale expediției (din care 100 petrecute printre gheturile Sudului), exploratorii ruși au descoperit verigile insulare ale Antarctidei.

Datorită drumului deschis de exploratorii ruși, „Terra Incognita” a început să se transforme într-un pămînt din ce în ce mai cunoscut. Iar pentru unii, într-un pămînt din ce în ce mai rîvnit... În mările Antarctidei au început să-și facă loc nave engleze, franceze și americane. După a treia sa expediție la Polul Sud, amiralul american Byrd a scris un articol pe care l-a intitulat sincer „Flota de război cercetează Antarctica”. Era cam în aceeași perioadă în care revista americană „Saturday Evening Post” compara regiunea Polului Sud cu o „uriasă cutie plină de comori”. În această „cutie”, se găsesc într-adevăr bogății fabuloase: aur, argint, cositor, plumb, aramă, petrol și, mai ales, ceea ce i-a atras pe maniacii armei atomice — uraniu. Încă în 1946, dl. Acheson (cel care a rămas și azi adept al diplomației atomice...) a făcut o senzațională declarație, din care reieșea — nici mai mult, nici mai puțin — că S.U.A. au intenția de a se declara... proprietare ale Polului Sud (dl. Acheson face parte, probabil, din familia acelor americani care, doar cu cîțiva ani mai tîrziu, nu numai că s-au declarat proprietari ai Lunii, dar au început chiar să vîndă naivilor parcele lunare...).

Deși prioritatea explorărilor care au dus la descoperirea lumii Antarcticii aparține evident oamenilor de știință ruși, guvernul sovietic nu s-a gîndit nici o clipă la exploatarea unilaterală a Antarcticii, ci a remis, încă în 1949, guvernelor S.U.A., Marii Britanii, Frantei,

Uniunea Sovietică trimite tractoare cu șenile, elicoptere, avioane speciale, vase cu cuirasă de oțel, pentru a lua cu asalt gheturile veșnice, în scopul cercetărilor științifice pacifice. Ce bine ar fi dacă toate elicopterele, toate avioanele, toate vasele lumii ar fi folosite numai în asemenea scopuri!

Acesta e pilotul sovietic Viktor Perov, al cărui nume a devenit atât de cunoscut în Belgia. Recent, Perov a fost anunțat de către De Gerlache că, în semn de omagiu, numele său va fi dat unuia dintre masivele lanțului muntos Belgique din Antarctica.

Aici, în regiunea muntilor Cristal, aviatorul sovietic Perov a descoperit avionul belgian avariat, cu unul din schiuri rupt. Perov și echipajul său au străbătut 3.950 km deasupra gheturilor Antarcticii, au înfruntat viscolul de gheață, au aterizat de trei ori, riscîndu-și viața, și i-au salvat pe cei patru belgieni.

Norvegiei, Australiei, Argentinei și Noii Zeelande, o notă în care se arată că, după părerea Uniunii Sovietice, toate țările interesate trebuie să fie invitate la discutarea regimului Antarcticii. Ce poate însemna o asemenea colaborare, au arătat-o cu prisosință începuturile care s-au făcut în această privință.

★

Sînt aproape trei ani de atunci... Savantul american David Cartwright a petrecut o iarnă la observatorul „Mirnii” și a cules date prețioase, din care unele sînt exclusiv de domeniul științei, iar altele (tot atât de prețioase) se referă la dorința de pace și colaborare internațională a oamenilor sovietici. Cam în același timp, la

... timp cu la stațiunea antarctică „Mirnii” în America” se afla omul de știință sovietic Pavel Stapenko.

Rubin și Astapenko nu știau pe atunci că și sint, într-un fel, semnatarii tratatului ce avea să se încheie peste aproape trei ani, tratat care se va referi la folosirea Antarcticii în scopuri exclusiv pașnice...

★

A trecut doar un an de atunci. La Moscova a sosit o telegramă pe adresa președintelui rezidului Sovietului Suprem al U.R.S.S., I. E. Vorosilov: „Apreciez mult spiritul de încredințare de care au dat dovadă membrii expediției sovietice în Antarctica”. Semnat: regele Belgiei. În același timp, Pierre Veragen, conducătorul expediției antarctice belgiene, declara: „Admirăm curajul echipajului sovietic, în frunte cu aviatorul Perov. Întreaga Belgie este recunoscătoare aviatorului Perov și echipajului său”. Prin re cei salvați era și căpitanul belgian De Gerlache.

Nici Perov, nici De Gerlache n-aveau de unde să știe că sint și ei, în felul lor, semnatarii tratatului ce avea să fie încheiat cu un an mai târziu, tratat care avea să prevadă folosirea Antarcticii în scopuri exclusiv pașnice...

★

Sint câteva luni de atunci. La „Mirnii” s-au primit știri despre îmbolnăvirea unuia dintre cercetătorii australieni de la stațiunea „Wilks”. Același aparat sovietic care i-a salvat pe belgieni pilotat de astă dată de aviatorul Osipov) și-a luat zborul spre „Wilks”. Ore lungi de zbor prin riscolul de gheață, o aterizare măiastră, în ceața polară, lângă căsuțele întroienite, și australienii îi întâmpină cu urale pe sovietici. Doctorul S.A. Kosacev a stat două zile la capătul australianului bolnav, precizând diagnosticul și indicând tratamentul de urmat.

Doctorul sovietic Kosacev și savantul australian Dingle, șeful stațiunii, n-aveau de unde să știe că sint și ei, în felul lor, printre semnatarii tratatului cu privire la Antarctica, pe care aveau să-și pună semnătura, la 1 decembrie 1959, reprezentanții U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței, Belgiei, Norvegiei, Irlandei de nord, Argentinei, statului Chile, Australiei, Japoniei, Noii Zeelande și Uniunii Sud-Africane.

Este tratatul care prevede încă la punctul 1 că în Antarctica sint interzise „orice măsuri cu caracter militar, cum ar fi crearea de baze militare și de fortificații, efectuarea de manevre militare, precum și experimentarea oricăror tipuri de arme”. Este unul din rezultatele concrete ale luptei de decenii pe care Uniunea Sovietică o duce pentru instaurarea unor relații de pace și colaborare pe toate meridianele pământului.

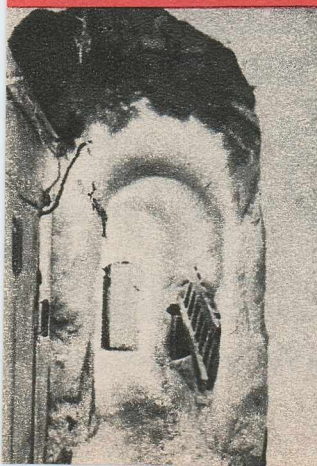
Acest munte de gheață pare făcut anume ca să-ți copieșă pe om. Dar exploratorii sovietici îi sfidează imensitatea. Pe vremuri, Cook a contestat existența continentului Antarctic, iar în zilele noastre unii au contestat posibilitatea ca Antarctica să devină o zonă pașnică. Omul non și stațiunea au învins însă. Dezghețul a pătruns și la Polul Sud. Iar dacă acum suflă vântul cald al înțelegerii, să nu uităm că:

- Antarctica, continentul de gheață, a fost descoperită la începutul secolului al XIX-lea de savanții ruși;
- metoda de a topi ghețurile cele mai groase a fost descoperită în secolul al XX-lea de oamenii sovietici...

Stația „Pionierskaia” este amenajată la o adâncime de opt metri sub zăpadă. Exploratorii sovietici au săpat în masa de gheață tunele, în care au instalat laboratoare unice în felul lor. Aci își desfășoară munca eroică oamenii de știință sovietici, smulgând una câte una falcele Antarcticii.

Cercetătorii sovietici din zilele noastre duc mai departe gloria exploratorilor ruși. În regiuni în care n-a călcat pînă la ei picior de om, în ultimii ani ei au instalat — în ciuda năprasnicilor uragane de gheață, a înălțimilor lipsite de oxigen, a gerului cumplit — stațiile „Mirnii”, „Vostok”, „Sovietskaia”, „Pionierskaia”, „Komsomolskaia”... Aici benzina devine groasă ca mierea, metalele dure devin sfărâmițoase, pentru respirație e nevoie de măști, într-un puseț pierdut în imensitatea de gheață a fost descoperit un nou pol al frigului — minus 87,4 grade Celsius... Dar știința se îmbogățește cu date noi — oamenii capătă noi cunoștințe geografice, meteorologice, hidrografice, hidrochimice, geologice — și asta este esențialul.

O bucătărie care ar face ciuste oricărui restaurant dintr-un mare oraș. Nu-i lipsește nimic. La dispoziția bucătarului sint piile cu diferitele cuptoare, cazane, mașini de tocat carne, mașini de curățat și tăiat legume, aparate speciale pentru făcut pîine și variate produse de cofetărie. Totul electric. Și totul lansat din avioane purtînd inscripția „U.R.S.S.” asu mînu cu vapoarele din îndepărtata patrie și transportat apoi cu ajutorul puterii celorlalte tractoare pe șenile, pînă în inima întinsei și tălăntii împărății de gheață a Polului Sud.

LOMBOSCIATICA

Sau, mai simplu, sciatica, este un sindrom dureros, spontan sau provocat pe traiectul nervului sciatic. Acesta se datorează unor modificări osoase la nivelul ultimei porțiuni a coloanei vertebrale, datorite unor procese reumatice cronice și care produc compresii asupra nervilor sau modificări în circulația sângelui din această regiune. Un rol important în apariția nevralgiei sciatică îl au: terenul reumatic al individului, anotimpul și climatul umed. De asemenea, infecțiile cronice ale dinților, ovarelor și ale prostatei, unele profesii (de hamali), guta și diabetul sunt considerate ca factori predispozanți.

Semnele bolii

Inceputul bolii este brusc, prin dureri lombare (lumbago), apărute cu ocazia unui efort sau a unei expuneri la frig umed. După câteva zile durerea în regiunea lombară se atenuează și apar dureri violente pe traiectul nervului sciatic sau senzații de înțepături și amorțeli. Durerile, care au un caracter de junghi sau sfișieri profunde, putând merge până la călcii, apar mai mult în cursul nopții. Cele mai ușoare mișcări (strănut, tuse etc.) pot provoca aceste dureri.

Consecutiv durerilor, bolnavul ia anumite poziții de apărare (antalgice), ceea ce produce devieri ale coloanei vertebrale. Mersul este posibil îndată ce perioada acută a bolii a fost depășită. Există și unele tulburări ca insensibilitatea la durere, manifestată pe talpa piciorului și la ultimele trei degete sau, mai rar, pe marginea internă a piciorului și a primelor două degete. Înțeparea cu acul în aceste regiuni nu provoacă dureri. În formele grave, se produce o turtire a bolții piciorului,

care devine plat. Pe partea bolnavă piciorul este mai rece cu 2-3 grade. Evoluția depinde de cauza care provocă boala. Recidivele sunt frecvante. Capacitatea de muncă poate diminua considerabil sau pierd temporar, făcând necesară schimbarea profesiei.

Tratamentul

Este necesar ca bolnavul să stea imobilizat la pat, fără însă ca această imobilizare să fie de prea lungă durată. Vor evita frigul și eforturile fizice. Vor lua 6 gr de salicilat de sodiu pe în doze de câte 1 gr la 3 ore. De preferință, luate cu lapte. Se pot face și injecții pe sale, cu Saliform, o dată zi, și câte o injecție de vitamina B1 100 mgr zilnic.

Se vor face infiltrații locale cu novocaină, o dată la 2-3 zile. Tratamentul fizioterapeutic se face cu ionizări cu raze ultraviolete sau novocaină ori cu raze ultraviolete, până la înroșirea pielii. Raze ultracurte dau, de asemenea, bune rezultate, dar nu trebuie făcute la începutul bolii, ci după depășirea fazelor acute. În unele cazuri mai greș se poate face roentgenterapie (raze X) la 2-3 săptămâni de la începutul bolii. Curele balneare dau rezultate bune. Stațiunile cele mai indicate pentru această boală sunt: Băile Hercului Victoria, Amara și Techirghiol.

Dacă tratamentul medical nu rezultă, se aplică în spitale rahianctomia, extensia coloanei și imobilizarea ulterioară, într-un corset special, numit lombostat.

În formele grave, cu dureri mari care se prelungesc câteva luni, se aplică tratamentul chirurgical. Acesta se face numai la indicația serviciilor specializate de reumatologie.

LA CÎNDEȘTI...

Un fapt de adîncă semnificație: merg scriitorii în uzine, pe șantiere și în sate, răspunzînd dorinței oamenilor muncii de a se întîlni cu creatorii cărților care le îmbogățesc sufletul. O astfel de șezătoare literară a avut loc nu demult în comuna Cîndești din raionul Buzău, organizată de Radioteleviziunea noastră. În fața unei săli arhipline,

scriitorii Eugen Frunză, Remus Luca, Nicolae Tăutu, Victor Tulbure, Rusalina Mureșan și Ion Petrache au citit din operele lor, inspirate din noile realități socialiste ale patriei noastre. Un program artistic susținut de formația de muzică populară a Radioteleviziunii și de soliști vocali a încheiat această frumoasă manifestare.

Pioniera Manolache Ecaterina recită o poezie de Eugen Frunză.

Pioniera Panait Doina citește din versurile lui Victor Tulbure.

...unele plante și animale bat surprinzătoare recorduri de longevitate?

...un chiparos din Mexic are vârsta de 6.200 de ani? Se pare că acesta este cel mai bătrîn arbore de pe toată suprafața pămîntului.

...platanul lui Hippocrate are astăzi vârsta de peste 2.300 de ani? El a fost plantat cu aproximativ 400 de ani înaintea erei noastre.

...măslinul lui Platon poate fi văzut și azi, în apropierea Atenei? Vârsta lui se apropie de 2.500 de ani.

...există, de asemenea, numeroși măslini la Ieru-

ȘTIATI CĂ...

salm și în insulele Baleare, a căror vîrstă atinge între 1.000 și 2.000 de ani?

...trandafirul care a bătut recordul longevității se află la Hiddelsheim, în Germania? El are peste 1.000 de ani și continuă să înflorească.

...cu metodele științifice de azi, se poate stabili precis și vîrsta animalelor? Astfel, s-a constatat că o balenă vînată în Atlanticul de sud și un crocodil prins în Africa aveau cîte trei sute și ceva de ani.

...o lebădă care trăiește și azi în Franța a delectat copilăria lui Racine și fost cîntată în versuri celebrului scriitor, care a născut în anul 1639, un elefant care trăiește, asemenea, în Franța a fost contemporan cu Ludovic al XV-lea?

...un papagal vorbit din Belgia pronunță cuvinte într-o limbă vorbită acum 200 de ani?

...o broască țestoasă din Fontainebleau poartă carapacea ei pe cea imitativă cu inițialele lui Napoleon?

...în sfîrșit, tot la Fontainebleau trăiește și crăp bătrîn, care a fost contemporan cu Lamaș și cu Victor Hugo?

SFATURI practice

FOLOSIREA ZĂPEZII ȘI A APEI DE PLOAIE

— De-ar veni o dată zăpada! — Imi spunea într-o zi o vecină, privind cerul plumburiu care prevestea precipitații. Abia aștept să ningă... Să ningă abundant...

— Îți place așa de mult ninsoarea? — am întrebat-o. Sau te pasionează sporturile de iarnă?

— Mă pasionează să-mi curăț covoarele, dragă mea.

Răspunsul ei mi-a adus aminte de un lucru pe care-l uitasem, așa cum îl uită multe gospodine în timpul iernii: de curățatul covoarelor și al carpetelor, cu ajutorul zăpezii.

— Cum procedezi? — am încodit-o, în speranța că voi afla ceva în plus, peste ce știam.

M-a privit cu un aer ce trăda mirarea, fiindcă nu știam atîta lucru, și apoi mi-a explicat cu bunăvoință:

— E simplu: alegi un loc unde zăpada e curată. Scoți covoarele și carpetele din casă și, după ce le-ai bătut și le-ai periat bine de praf, le tirăști pe zăpadă. Dacă sînt prea mari și n-ai destul loc pentru mișcare, presari cu lopata zăpadă peste ele și o cureți apoi cu mătura. Totul e să nu lași zăpada să se topească pe covoare, ci să o cureți imediat. E de la sine înțeles că prima condiție, pentru a evita topirea zăpezii, este să faci toată operația afară, și nu într-o încăpere încălzită. Căci topirea zăpezii — îți atrag atenția! — va pro-

duce efecte exact contrarii celor așteptate. Dacă vei proceda însă cum trebuie, vei avea covoarele ca noi. Rețeta aceasta de curățat este indicată în special pentru covoarele orientale, adică pluşate. Dar mai aștept zăpada și pentru alte motive — a adăugat vecina mea. O aștept, ca să-mi masez și să-mi spăl în fiecare zi fața cu ea. Face foarte bine, cînd ai un ten gras ca al meu. Tenurilor uscate, acest tratament nu le prieste decît cu condiția să fie unse apoi cu o cremă grasă. Pentru tenurile grase însă, masașul cu zăpada e o minune. Eu îl practic adesea.

— Dar vara, ce faci? — am întrebat-o.

— Vara, în locul zăpezii, folosesc apa de ploaie. Strîng apă într-un vas, atunci cînd plouă, și o păstrez, bine acoperită, în pivniță sau în alt loc răcoros. Cu ea mă spăl pe față și tot cu ea îmi spăl și părul. Să știi de la mine că nici un șampon nu-ți face părul atît de mătăsoș, cum îl face apa de ploaie. Ba mai mult: eu o folosesc și la spălătul lenjeriei fine. Cu foarte puțin săpun, devine cea mai bună leșie pentru rufele delicate. De altfel, tot așa procedez și acum, în timpul iernii. Nu prea plouă în sezonul acesta, e adevărat, dar dacă ninge, mi-e de ajuns. Topesc zăpada și efectul e același...

JOSIANA

MARMELADA în BORCANE

ESTE UN ALIMENT HRĂNITOR
Contine
ZAHĂR și FRUCTE
Bogat
ÎN VITAMINE

AMBALAJ IGIENIC
cu CAPAC DE POLIETILENA

De vânzare la toate magazinele „Alimentara”

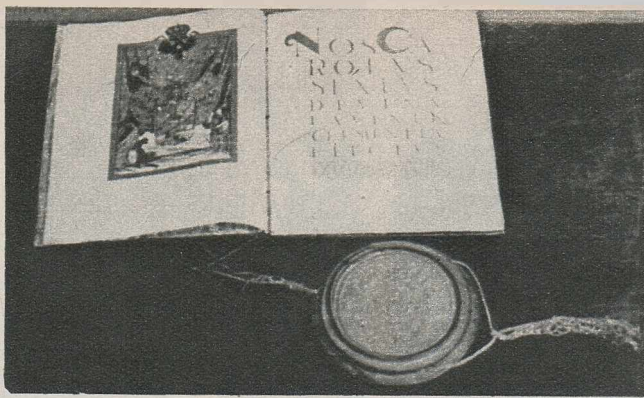
STARTUL ȘI CANGURUL

Știați că startul de jos, practicat azi în alergările atletice, a fost împrumutat de la... canguri?

Încă în 1888, alergătorul american Charles Sheryll, călătorind prin Australia și observând felul în care aleargă cangurii, a constatat că înainte de a începe să fugă, ei se lasă mult în jos, aplecându-se înainte, și fișnesc apoi ca o săgeată. Aceasta îi sugerează alergătorului o idee: „Nu cumva, pornind în felul acesta, aș putea să câștig câteva secunde prețioase?”

La prima competiție sportivă, Sheryll puse în practică „metoda” cangurului și ieși învingător. După prima victorie, urmară altele. Concurenții săi, care la început făceau haz pe socoteala startului lui Sheryll și atribuiau doar hazardului victoriile sale, dându-și seama de avantajele acestui start, au început să-l imite unul câte unul.

Și astfel, pînă la urmă, toți sprinterii din lume au ajuns să practice, în alergările de viteză, metoda startului de jos.

Prin sălile Muzeului regional Oradea

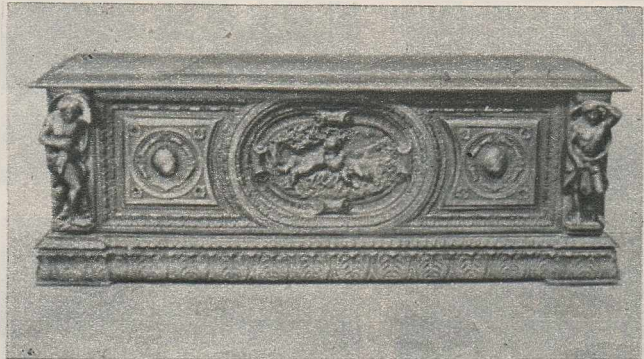
O interesantă serie de gravuri și picturi, care poate fi admirată la Muzeul regional Oradea, este aceea care poartă semnătura cunoscutului pictor și gravor din secolul al XVI-lea, italianul Piazzetta.

Dintre acestea, cele mai remarcabile sînt „Geneza lumii” — o gravură după pictura lui Rafael cu același nume aflată în Capela Sixtină din Vatican — și portretul sfințitului Bartolomeu.

Tot semnătura lui Piazzetta o poartă și o splendidă tempera intitulată „Madona”, ale cărei culori naturale și-au păstrat aproape în întregime luciul și umbrele, sub patina a patru secole.

O colecție originală este și aceea cuprinzînd așa-numitele „Cărți de meșteșugari”, ale meseriașilor din evul mediu. Legate în piele sau pînă, ele purtau o pecete distinctivă, specifică fiecărei bresle (fotografia de sus).

Într-o altă sală a muzeului se găsesc și diferite mobile aparținînd unor epoci și stiluri diverse. Iată o foarte interesantă piesă în stil baroc (fotografia de jos).

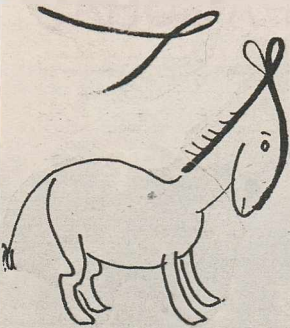
COLȚUL MICULUI DESENATOR

Azi, dragi copii, vă prezentăm al optulea semn, cu ajutorul căruia să compuneți unul sau mai multe desene.

PROBLEMA Nr. 8

Iată semnul și, alături, două posibilități de rezolvare.

Pornind de la semn, puteți face și alte desene frumoase. Trimiteți soluțiile găsite pe adresa revistei „Flacăra”, cu mențiunea: pentru „Colțul micului desenator”. Cele mai frumoase soluții vor fi publicate.

SICĂ FILIP — Vulcan. Vă mulțumim pentru aprecierile despre revista noastră, ca și pentru sugestiile dv. Cît privește dorința de a găsi în fiecare număr, în paginile de la mijlocul revistei, imagini care să poată fi înramate, credem că ați observat în vremea timpului că „Flacăra” publică cu regularitate planșe în culori, imprimate la offset sau litruc, cuprinzînd fie imagini fotografice din patria noastră, fie reproduceri din arta plastică românească și de peste hotare. Vom ține seama, pe viitor, și de celelalte sugestii ale dv., în limitele spațiului disponibil.

GH. BURTAN — Breaza. E justă observația dv. cu privire la fotografia apărută. Materialul documentar în legătură cu istoricul orașului dv. natal îl veți găsi într-unul din numerele noastre viitoare.

ARISTICA BĂGHINĂ — T. Severin. Progresele dv. sînt evidente în lucrările trimise recent. Urmează ca, pe viitor, să vă concentrați nu numai asupra laturii umoristice, ci și asupra mesajului, a conținutului de idei al lucrării respective, cît mai strîns legate de actualitate. Și încă o recomandare: în satirele cu „adresă”, aceasta să fie cît mai exactă, cît mai limpede. Deci, mai trimiteți.

LEONIDA POPOVICI — Galați. Însușiți-vă mai temeinic măiestria artei grafice și, în același timp, căutați să vă inspirați din preocupările celor ce muncesc, din activitatea economică, culturală, socială desfășurate în localitatea dv. În ceea ce privește proza, aceeași recomandare: căutați izvoarele de inspirație în actualitate.

VICU MURGU — Timișoara; **BĂRBULESCU IANCU** — Arad. Vă sfătuim ca, cel puțin pentru o vreme, să preferați scrisul, lectura intensă a operelor clasice literaturii române și universale. Aceasta nu înseamnă că, mai apoi, nu vă veți putea relua încercările.

TIBERIU V. IANCU — Cluj. Deși pareți a minui condeiul cu ușurință, schița dv. totuși lasă mult de dorit din punct de vedere artistic. Deficiențele de construcție, procedeu banal al „visului” și apoi încheierea lipsită de haz fac lucrarea nepublicabilă.

T.T. — Bistrița. În lucrarea dv. se resimte insuficiența lecturilor de bună calitate. Citiți sau recitiți din Cehov, Dickens, Gogol, Twain, Maiakovski, Ili și Petrov, Hasek, Alehem, Goldoni, Molière, Caragiale.

PETRE CAPĂȚINĂ — Codlea. Am primit lucrările dv. Se simte nevoia să mai exersați în acest gen, înainte de a publica.

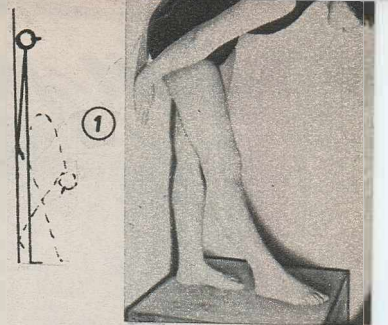
SERGIU CHIRIAC — București. Catrețele dv. îndeplinesc toate condițiile, cu excepția uneia: „poanta”. Puteți învăța „secretul” ei, de la maestrul genului.

STEFĂNESCU CEZARINA — Lugoj; **TEODORESCU ILEANA** — Slobozia; **COLȚIOAN** — Giarmata; **RĂDOI TEOFIL** — Tr. Măgurele. Adresați-vă redacției revistei „Flacăra”, București, str. Biserica Enei 16, care vă va putea ajuta să intrați în corespondență cu alți tineri colecționari de cărți poștale ilustrate.

GIMNASTICA LA DOMICILIU

(VIII)

Să ne menținem corpul suplu și tînăr

Frumusețea corpului sănătos depinde foarte mult de influența favorabilă a exercițiilor fizice sistematice asupra organismului. Ele mențin suplețea, dezvoltă armonios musculatura și îndepărtează grăsimea de prisos. Din cauza slăbiciunii mușchilor gîtului, ai spatelui, umerilor și ai centurii abdominale, ținuta corectă a capului și corpului sînt înlocuite cu: spate rotund, omoplați ieșiți, umeri coborîți.

Iată cîteva exerciții care vă vor menține suplețea și elasticitatea întregii musculaturi și vă vor reda ținuta tinerească.

Exercițiul nr. 1. Cu spatele și palmele lipite de perete, un picior înainte, coborîrea palmelor pe perete din ce în ce mai jos, o dată cu aplecarea trunchiului înainte. Reveniți. Respirați. Repetați exercițiul de 3 ori. (Încercați în fiecare zi să ajungeți mai jos; însă nu îndoiți genunchii!)

Exercițiul nr. 2. Depărtat stînd, degetele împreunate și brațele ridicate sus, cu palmele spre tavan; inclinare mare a trunchiului spre stînga și dreapta. Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 3. Depărtat stînd, brațele întinse lateral; aplecați și răsuciți trunchiul spre dreapta și spre stînga, atingînd, cu mîna dreaptă, glezna piciorului stîng și invers. Repetați exercițiul de 8 ori.

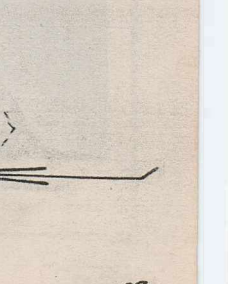
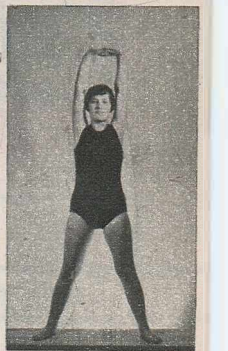
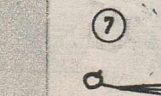
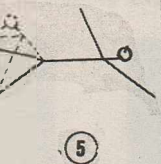
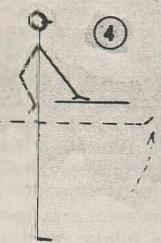
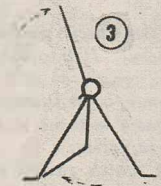
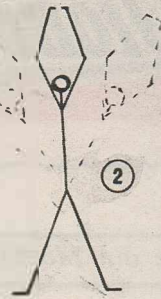
Exercițiul nr. 4. Stînd, cu o mîna rezemată de spătarul unui scaun, cealaltă în sold; balansarea piciorului înainte și înapoi, cît mai sus. Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 5. Culcat, cu picioarele depărtate și brațele întinse lateral; aplecarea trunchiului înainte; mîinile atingînd gleznelor (expirați). Repetați exercițiul de 6 ori.

Exercițiul nr. 6. Culcat cu fața în jos, mîinile prinse la spate; ridicarea capului și a umerilor în sus, în timp ce mîinile coboară în jos, căuțînd să depășească fesele. Repetați exercițiul de 4 ori.

Exercițiul nr. 7. Culcat cu fața în sus; ducerea picioarelor peste cap, într-o înclinare de 45°, și menținerea lor, cîteva secunde, în poziția descrisă. Sprijinul corpului este pe umeri și brațe. Coborîți încet picioarele (expirați). Repetați exercițiul de 3 ori.

Prof. Ana Maria ENĂCHESCU

Scrisoare din Moscova

NEMĂRGINITĂ RECUNOȘTINȚĂ de Vera INBER

Omul este născut pentru frumos și iubește frumosul. Îl înconjoară natura încântătoare, creații de artă uimitoare, muzica plină de farmec, opere literare nepieritoare. Omul vrea să topească metalul și să cultive grâul, să iubească și să culeze.

Cel de-al doilea război mondial a înghițit milioane de vieți omenești. Pe câmpurile de luptă au pierit mii și mii de tineri. Și cine știe dacă printre ei nu se găsea un nou Homer sau Pușkin, un nou Beethoven sau Ceaihorski, un nou Rembrandt sau Repin...

Nu vrem să retrăim grozăviile războiului. Vrem să trăim în pace, să construim orașe și sate, să călătorim în diferite țări și să primim oaspeți dragi. Noi vrem să fim prieteni cu oricare pământean. Noi — adică oamenii sovietici, poporul sovietic și guvernul lui, Partidul său Comunist. O expresie a acestei năzuințe, a acestei voințe unice, este legea adoptată de Sovietul Suprem al U.R.S.S. cu privire la noua și considerabila reducere a forțelor armate. Legea minunată și prin aceea că reddă mamelor, logodnicilor, uzinelor și fabricilor peste un milion de soldați. Minunată, prin faptul că slujește drept pildă nobilă tuturor celorlalte țări. Minunată, pentru că întărește în faptă politica de pace a țării noastre.

Cred că nu se va găsi un singur om pe pământ care să nu îmbrățișeze această acțiune a Statului Sovietic cu nemărginită recunoștință, cu simță. Fie ca pilda aceasta măreață să constituie începutul dezarmării generale și al păcii definitive.

Scrittoarea sovietică Vera Inber, acasă.

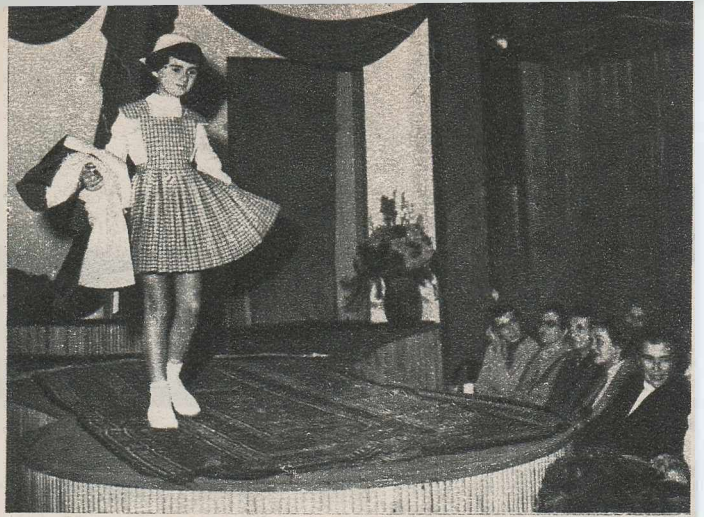
BLOCURI DE... LAPTE. Sub această formă este transportat laptele de la ferma Alalaam a colhozului „Lenin” din Iakutia (U.R.S.S.), unde temperatura ajunge și până la minus 60 de grade. Laptele astfel înghețat nu-și pierde cu nimic din gustul și calitățile sale nutritive.

ÎN GOANĂ DUPĂ SENZAȚIONAL, un fotoreporter american s-a oferit drept țintă unui aruncător de cuțite, periclitându-și astfel viața, dar reușind să înlăture concurența celorlalți rolegi.

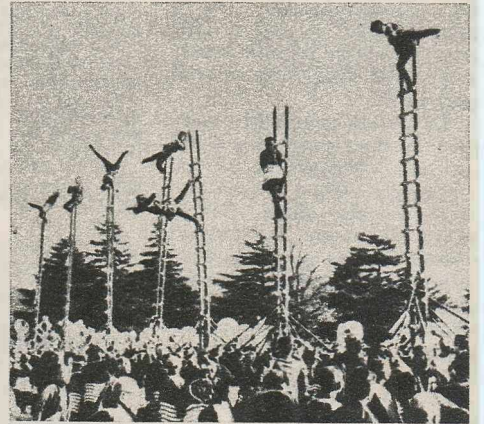

UN MOMENT DE „SFADĂ” între doi cerbi — în general greu de surprins de ochiul omenească — a fost înregistrat pe peliculă de un fotograf, în parcul englez Richmond.

ȘI PENTRU CEI MICI au fost prezentate noi modele de îmbrăcăminte, cu prilejul unei recente parade a modei organizată de întreprinderea budapestană de confecții Atex.

ÎNTR-UN PARC DIN TOKIO, un grup de pompieri japonezi s-au întrecut la echilibristică, pe scări de bambus.

DUNĂREA... ÎNGHETATĂ. Puternicul val de ger care s-a abătut asupra unei părți a Europei, în luna februarie, a făcut să înghețe Dunărea. Iată cum arăta Dunărea, transformată în stoiuri de gheață, în dreptul podului de la Novi Sad.

HOȚUL DE PĂGUBAȘ

Aparută într-o revistă germană, fotografia alăturată reprezintă un tinăr încadrat și bine ținut de mâini, de niște inși în uniforme. Situația nu dă loc nici unui dubiu: tinărul este arestat! Scurtul text ce însoțește fotografia lămurește și mai bine lucrurile: în urma unei demonstrații a cea 3.000 de studenți și profesori de la universitatea din Berlinul occidental, care și-au ridicat glasul împotriva huliganismului antisemit patronat de guvernarea de la Bonn, faimosii bătași din „Stupo” — poliția din Berlinul de vest — au intrat în acțiune. Dar nu pentru a-i aresta și pedepsi pe cei ce mînjesc zidurile cu zvastici — cum ar crede naivii — ci pentru a-i pune la punci pe... hoții de păgubași.

Într-adevăr, tinărul arestat pe care-l vedem tîrît de polițiști în fotografia reprodușă aici este un student al universității vest-berlineze, de naționalitate evreu! Doi asemenea... „delicvenți” au fost arestați cu acest prilej — și unul dintre ei a fost crunt bătut de un polițist și un ofițer de poliție din faimosul „Stupo”. Pentru o mai

bună lămurire a lucrurilor, trebuie amintit încă un amănunt: detașamentul de polițiști însărcinat cu instaurarea „ordinei” printre cei 3.000 de studenți și profesori ce au manifestat împotriva fascismului era comandat de un oarecare Kurt Krummholz, individ care — cu totul întimplător! — a fost pe vremuri membru al S.S.-ului...
...Și în același timp, oficiile neo-naziste vest-germane încercau să acrediteze ideea că

Budapesta s-a desfășurat recent lucrările celei de-a doua sesiuni a Comisiei Mixte Guvernamentale de Colaborare Economică româno-ungară. Prin hotărârile adoptate la actuala sesiune, au fost create premisele ca umul schimburilor de mărfuri între cele două țări să crească în următorii cinci ani cu 100 la sută, față de rloada anterioară. Protocolul de încheiere a lucrărilor sesiunii a fost semnat din partea română de arășul Alexandru Bîrlădeanu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R.P. Române, iar din partea ungară de tovarășul Antal Apro, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. P. Ungare.

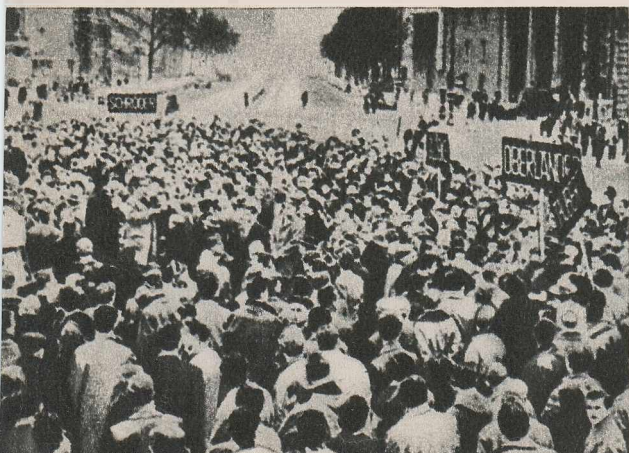

izile Londrei au cunoscut, cu prilejul recentei greve a lucrătorilor la metroul, o imbulzeală de nedescris — traficul pe principalele ore din Londra mărindu-se excesiv din cauza opririi circulației metroulilor.

oril exceselor antisemite ar . comunistii. Ba o fituică cistă de aiurea lansa chiar leza că evreii înșiși ar fi oril zvasticilor mizgălite pe urile orașelor vest-germane — scopul de... a stîrni mila. Pe baza aceleiași logici, s-ar ea afirma că 8 milioane de rei s-au lăsat uciși în lagărele, crematoriile, în ghetourile siste, numai pentru... a proce compasiune!

La urma urmel, de zis se poate zice orice: limba n-are oase, hîrtia rabdă orice infamie, undele radiofonice duc cu ele orice minclună... Dar oamenii? Oamenii nu se mai lasă înșelați! Dovadă — printre altele sute și mii de dovezi — și demonstrația care a dus la represaliile amintite (fotografia de Jos).

V. SAVIN

Încercînd să saboteze realizarea unui acord cu privire la interzicerea experiențelor cu arma atomică, puterile occidentale preconizează continuarea experiențelor subterane cu arma nucleară. Această politică, definită plastic de diferite zleze ca „politica hrubel”, este însă condamnată de opinia publică mondială, care cere interzicerea tuturor experiențelor cu arma atomică.

Din bezna hrubelor.

Desen de Adrian LUCACI

REDACȚIA: București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

BIECTIV

● Noul plan de „austeritate” franchist este denunțat într-un mesaj semnat de șapte înalți prelați catolici spanioli drept un mijloc de agravare a situației, și așa precare, a păturilor neavute. Dictatorul Franco se sinchisește prea puțin de soarta acestor pături, dar nu și de faptul că, pînă și în rîndurile clerului catolic, crește opoziția față de politica sa antipopulară.

● Pînă nu demult, R.P. Chineză parcă nu figura pe harta politicii americane. Acum, însuși președintele Eisenhower declară că nu poate fi ignorat un teritoriu atît de mare ca cel al Chinei. La rîndul său, liderul partidului democrat american, Adlai Stevenson, preconizează admiterea R.P. Chineze în O.N.U. Tilcul acestei schimbări? Se apropie alegerile prezidențiale din S.U.A., iar pulsul opiniei publice nu poate fi ignorat.

● Minuirea creditelor americane în cadrul așa-zisului „ajutor” pentru străinătate a prilejuit unele scandaluri de corupție, în jurul cărora oficialitățile americane țin să se păstreze cel mai strict secret. S-a mers pînă acolo, înet guvernul din Washington a refuzat să aducă la cunoștința comisiorilor Congresului rapoartele care conțin — pe cit se pare — date și dovezi în legătură cu neregulile grave, comise de gestionarii creditelor respective. Un fel de a rezolva problema rufelor murdare...

● Citat dintr-un discurs al deputatului laburist englez Zilliacus: „Inarmarea atomică a Germaniei occidentale este privită de marea majoritate a partidului laburist și de o parte tot mai mare a partidului conservator drept o curată nebunie”. Ar trebui adăugat însă că nebunia nu poate fi curmată cu lire sterline și dolari, ci cu un mijloc suveran: cămașa de forță.

● În legătură cu cele de mai sus, alt politician laburist, Mikardo, privind lucrurile în față, amintește cu ironie englezilor de „somnul lor plăcut și liniștit, în nopțile de neuitat, cînd pe deasupra Londrei șulerau proiectilele V1 și V2.” Pentru că nu se folosise la timp cămașa de forță...

● În cursul anului 1959, costul vieții în Argentina a crescut cu peste 100 la sută.

● Altă cifră: 4.000.000 de copii brazilieni între 7 și 11 ani nu au posibilitatea să învețe carte, din lipsă de școli. În legătură cu aceasta, citeva rînduri extrase dintr-un articol apărut în revista americană „Newsweek”: „Pentru greutatea economică în care se zbate Brazilia, este făcut răspunzător imperialismul american, care a pătruns în toate sectoarele economiei acestei țări.”

● Ziarele americane au anunțat „mari schimbări” la închisoarea fără grații din Lancaster (S.U.A.). Se vor pune grații...

D. B.

Amatori de box din Capitală au asistat sâmbătă trecută, în sala Floresca, la o reușită gală pugilistică de verificare a lotului reprezentativ. Iată, în fotografie, un aspect din timpul partidei, în care Mihai Nicolau, cu un blocaj defectuos, primește o lovitură de la Ion Monea.

La mare luptă cu Progresul, C.F.R.-Grivița Roșie a câștigat finala „Cupei Grigore Preoteasa” la rugbi, cu rezultatul de 6-0 (3-0).

Fotografii de R. SCURTU

L. Skoblikova, deținătoarea noului record mondial la proba de 1.500 metri patinaj viteză și a medaliilor de aur la probele de 1.500 metri și 3.000 metri.

PACE ÎN VALEA INDIENELOR

de Al. MIRODAN

Olimpiada de iarnă a luat sfârșit. S-au câștigat în Valea Indienelor medaliile de aur, s-a cucerit gloria, s-a dobândit experiență. Dar, mai ales, s-a câștigat pace. Sportul a obținut, în contul omenirii în aceste 12 zile de pace. Nu e puțin lucru 12 zile de pace, adică de înțelegere între oameni. Nu e simplu. Nu e ușor...

Au încercat, multă vreme înaintea jocurilor maccarthystii sau ku-klux-klan-iștii sau alți fauritori de pete negre să minjească zăpada Olimpiadei. Au încercat și mai de curând niște ziare și niște scriși să dezbine cele cinci cercuri simbolice și să legele ale Olimpiadei. Au încercat îndeosebi aceștia să asmută câteva cercuri (olimpice sau nu) împotriva oaspeților sovietici și din țările democrației populare. Ce s-a întâmplat însă? Evgheni Grișin a învins de două ori la patinaj, smulgând prin viteză și forță aplauze dezlănțuite; echipa sovietică a câștigat cel mai mare număr de medalii și puncte, convingându-se cu discreție că este (mai convingător încă decât acum patru ani, la Cortina D'Ampezzo) de neînvingătoare pe orice continent și la orice climă; conducătorii lozului au renunțat la o contestație foarte, foarte întemeiată (ștafeta feminină de 3 x 5 km schi) oferind Olimpiadei un gest; zăpada albă căzută din cer (din cer a acoperit mînjeala neagră și în Valea Indienelor a fost pace.

Au încercat cercurile, de loc olimpice, din Germania Federală, să împiedice alcătuirea unei echipe unite cuprinzînd la un loc germani care schiază în R.F.G. ca și germani care schiază în R.D.G. Au încercat (și din păcate au izbutit această stupidă și deci, amară izbutire) gazdele să împiedice accesul gazetarilor din Germania Democrată la Olimpiadă. Condeii e primejdios pe un patinoar? A încercat cineva să arunce, ca de pe o platformă de lansare a răului, zvastici pe zăpadă...

Dar ce s-a întâmplat? Germanii care schiază în R.F.G. s-au unit, măcar pentru 12 zile, cu germanii care schiază în R.D.G., echipa astfel alcătuită și-a arătat firescul și tăria și, în ultima zi a întrecerilor, cînd tînărul din răsărit Helmuth Recknagel a sărit 93 metri, cucerind titlul olimpic, prin fața celor 20.000 spectatori adunați în jurul trambulinei plătite în zbor ideea unității, și în Valea Indienelor a fost pace.

Delegația sportivilor sovietici participanți la Olimpiada de iarnă de la Squaw Valley, care a câștigat primul loc pe tînărul în clasamentul neoficial.

Un aspect al patinoarului de la Squaw Valley, în timpul desfășurării întrecerilor de patinaj.

